

Pouka za učitelje 3. tromesečje 2021.

1. Življenje u društvu aktivnom 24/7

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

Ovog tromesečja počećemo seriju proučavanja pod naslovom *Odmor u Hristu*. Naše društvo dvadeset i prvog veka puno je nespokojnih ljudi. Briga i uznemirenost zajedno sa nesigurnošću u budućnost doprinosi tom nespokojstvu duše. Velika zabrinutost vlada među stručnjacima za mentalno zdravlje zbog sve većeg broja ljudi koje leče od depresije. Procenjuje se da ima više od 300 miliona ljudi u svetu koji boluju od depresije, koja će nadmašiti srčana oboljenja koja su bila vodeći uzrok smrti poslednjih nekoliko decenija. Prema procenama kompanije Tomson Rojters Farma, na temelju saglasnih prognoza analitičara, očekuje se da će prodaja antidepresiva širom sveta dostići iznos od 6 milijardi dolara. Više od 270 miliona recepata za antidepresive proda se samo u Sjedinjenim Američkim Državama svake godine. Lekcije u ovom tromesečju, a naročito lekcija za ovu sedmicu, usredsređuju se na pravi izvor odmora i pružaju praktičan savet o tome kako pronaći odmor pored zauzetosti u svom životu.

Ove sedmice putovaćemo unazad kroz vreme do stvaranja našeg sveta i otkrivanja večnog podsetnika odmora u Hristu, Subote. Proučavaćemo o dubokom bolu i njegovom uticaju na fizičko, mentalno i emocionalno zdravlje pisara iz Starog zaveta. Kroz čitavu ovonedeljnu pouku neprestano ćemo biti podsećani na Hristov poziv da odmaramo, koji se upućuje kroz celo Pismo. Kada naučimo značenje reči „odmor“ u Starom i Novom zavetu, potpunije ćemo shvatiti Kainovo nespokojstvo i otkriti kako da se u potpunosti odmorimo u Hristu.

DRUGI DEO – KOMENTAR

Najobuhvatniji tekst u Bibliji o subotnom odmoru nalazi se u tekstu 1. Mojsijeva 2,1–3. Na kraju sedmice stvaranja, Isus, naš Stvoritelj pun ljubavi, osniva – kako jevrejski pisac Abraham Ješel kaže – palatu u vremenu. Svake Subote Isus nas poziva da ostavimo iza sebe svoje brige, zabrinutost i uznemirenost, i uđemo u Njegovu palatu da se odmorimo u Njemu. Zemaljske palate su određene geografske lokacije. Na primer, Versajski dvorac u Francuskoj ima 700 soba, a njegova površina iznosi više od 67 000 kvadratnih metara. Kao mesto Svetske baštine, naveden je kao jedan od najvećih dostignuća u 17. veku.

Subota, Božja palata u vremenu, mnogo je značajnija i neverovatnija. Ona ne datira iz 17. veka već doseže do početka vremena, do stvaranja. Ona se proteže kroz vekova i daruje Zemlji sveto vreme svake sedmice. Ona je stalni podsetnik o tome gde se može pronaći pravi odmor. Subota govori o Bogu koji je blisko upoznat sa našim osnovnim ljudskim potrebama. On je „počinuo u Subotu i odmorio se“, ne zato što je bio umoran, već zato što je znao da ćemo mi biti umorni. Prva Mojsijeva 2,2 kaže: „I svrši Bog do sedmoga dana djela svoja.“ Vreme nije beskrajni ciklus događaja ispunjenih radom. Bog nam je milostivo darovao božanski predah – vreme da produbimo naš odnos sa Njim, obnovimo svoj um, osvežimo telo i iskusimo pozitivne porodične odnose.

Ovaj božanski subotni odmor nosi sa sobom osećanje sigurnosti u Stvoriteljevu ljubav i brigu prema nama. U Njemu imamo mir. Subota odagnava stres. Ona je garancija da Bog koji je stvorio svet nije zaboravio svet i nije zaboravio nas. Kada se „sećamo dana od odmora da ga svetkujemo“, naš Spasitelj se tod dana seća nas i izliva obilje nebeskih blagoslova u naš život da nas oslobodi od ropstva straha, lanaca uznemirenosti i tamnice briga.

Božji poziv da se odmorimo

Bog nas u celom Pismu poziva da se odmorimo od zaokupljenosti poslom. Kada nas zaokupljenost poslovima savlada, počinju da se događaju tri stvari:

- **Počinjemo da gubimo usredsređenost.** Čini se da nas sadašnji događaji nadvladavaju. Životni izazovi čine se mnogo veći i mi se usredsređujemo na probleme umesto na Boga, koji može da ih reši. U svom poslu, usredsređujemo se na ljudske odgovore u vezi sa svojim nedoumicama pre nego na božanska rešenja.

- **Počinjemo da se osećamo fizički, mentalno i emocionalno iscrpljeni.** Govorimo i činimo stvari zbog kojih se kasnije kajemo. Prezaposlenost vodi do umora. Umor vodi do pregorevanja, a pregorevanje do obeshrabrenja. Zauzeti ljudi često brzo rasuđuju i odlučuju, i ne uspevaju da sagledaju širu sliku zato što su prezaposleni. Treba da pređu na rešavanje sledećeg problema ili izvršavanje sledećeg zadatka na svojoj listi. Prema tome, imaju malo vremena da razmišljaju o najboljem rešenju problema sa kojim se suočavaju.

- **Počinjemo da zanemarujemo molitvu i proučavanje Biblije.** Kao rezultat, naš duhovni život trpi. Zauzetost stvara umor, a umor neefikasnost, nedostatak discipline, nesposobnost da kontrolišemo svoja osećanja i srozavanje važnog duhovnog života.

Elen Vajt to kaže na sledeći način: „Svi koje Bog vaspitava, imaju potrebu za tihim trenucima održavanja veze sa svojim srcem, prirodom i Bogom. U njima treba da se otkrije život koji nije u skladu sa svetom, njegovim običajima ili njegovim navikama, pa im je zato potrebno lično iskustvo u sticanju saznanja o Božjoj volji. Kao pojedinci moramo da Ga čujemo kako govori srcu. Kada svaki drugi glas utihne i kada u tišini čekamo pred Njim, mir duše doprineće da Božji glas postane mnogo razgovetniji. On nam nalaže: 'Utolite i poznajte da sam Ja Bog.' (Psalam 46,10) To je delotvorna priprema za Božji posao. Usred užurbanog mnoštva i neprekidnog životnog napora, onaj koji je osvežen na ovaj način, biće okružen atmosferom svetlosti i mira. On će primiti nove darove i telesne i duhovne sile. Njegov život odisaće svežinom i otkrivaće božansku silu koja će dopirati do ljudskih srca.“ (*U potrazi za boljim životom*, str. 58. original)

Da li ste se ikada osećali kao da trčite iz jedne stvari u drugu, preplavljeni životnim obavezama? Potrebno je da odgovorite na još jedan imejl, da pošaljete još jednu poruku, da obavite još jedan telefonski poziv, da prisustvujete još jednom sastanku, da vidite još jednu osobu... Čini se da vašim životom upravlja izraz „još jedan“. Imate previše toga da obavite da biste sve postigli, i kada uveče padnete u krevet razmišljate o svemu što niste uspeli da uradite. Vaš posao sigurno nije gotov. Vaš spisak obaveza je u najboljem

slučaju do pola izvršen. Vaš um ne staje. San ne dolazi na oči jer mahnito pokušavate da se setite kako da sutra sabijete još obaveza u već prenatrpan raspored.

Hristov poziv je naročito upućen prezaposlenim, iscrpljenim, umornim ljudima koji žive u svetu aktivnom 24/7. Isusovi učenici bili su uznemireni i zbunjeni nakon smrti Jovana Krstitelja. Isus ih je pozvao: „Dođite vi sami nasamo, i počinite malo. Jer ih bijaše mnogo koji dolaze i odlaze, i ne imahu kad ni jesti.“ (Marko 6,31) U njihovim prevelikim obavezama Isus im je ponudio odmor. On ih nije ohrabrivao da mahnito jure u iscrpljujući rad. Njegov poziv da se odmore nije bio jednokratna događaj namenjen samo učenicima. Mnoštvu koje Ga je sledilo On je izgovorio ove reči uveravanja: „Hodite k Meni svi koji ste umorni i natovareni, i Ja ću vas odmoriti.“ (Matej 11,28) Odmor koji Isus nudi nije sloboda od iskušenja. To je unutrašnja sigurnost da smo u Njemu sigurni. On nas nikada neće ostaviti ili napustiti. Jedno od najizazovnijih iskustava u životu jeste osećanje samoće kada doživimo teške trenutke. Tačno se tako osećao Jeremijin pisar Varuh.

Varuhov bol, Kainovo nespokoјstvo i Božji odgovor

Varuh je bio Jeremijin pisar. Prema tekstu Jeremija 45,3–5, ovaj nesrećan čovek doživeo je snažnu bol. Grad Jerusalem uskoro je trebalo da bude napadnut od strane neprijateljske vojske. Patnja, žalost i nesreća bili su na pomolu. Život, kakav je Varuh poznao, zauvek će se promeniti. Obuzeo ga je strah. Žalost je preplavila njegov život. Brige su ga iznurivale. Međutim, Bog mu se obratio i uverio ga da „ću tebi dati dušu tvoju mjesto plijena u svijem mjestima“ (Jeremija 45,5). Božja obećanja su sigurna. Možemo se odmoriti, čak i usred najvećih životnih poteškoća, zahvaljujući sigurnosti koju nam daju Božja obećanja.

U Starom zavetu ima mnogo reči koje se prevode kao „odmor“. Njihovo značenje je različito. Reči za odmor mogu se prevesti kao „olakšanje, tišina, mir ili smiren“. U Novom zavetu, mogu se tumačiti kao „odmor, opuštanje, smirenost“. Sve ove reči imaju jednu zajedničku stvar. One nagoveštavaju unutrašnji mir, osećanje smirenosti i staloženosti. Taj odmor je dar od Boga koji se daruje Njegovoj umornoj deci kada Mu dođu u veri.

Izveštaj o Kainu pokazuje da nema odmora kada se ljudska bića bune protiv Božjih zapovesti i oslanjaju se na svoje rasuđivanje. Kain je zanemario jasna Božja uputstva. Njegova religija je bila religija ljudskih dela. On je uzdigao svoje sopstveno mišljenje iznad Božjeg božanskog otkrivenja. Avelj, sa druge strane, imao je mir čak i prilikom smrti, zato što je svoje poverenje položio na Boga koji daruje život. Današnja lekcija pruža neke praktične i ključne pouke za život u svetu aktivnom 24/7.

TREĆI DEO – PRIMENA U ŽIVOTU

Lekcija za ovu sedmicu pruža nam najmanje tri praktične pouke za svakodnevni život.

- Kada smo previše zauzeti da se odmorimo u Stvoriteljevoj ljubavi i staranju, naš život biva ispunjen stresom i uznemirenošću. Ovaj stres može dovesti do fizičke bolesti i duševnog bola.

- Naš Stvoritelj nas je stvorio tako da nam je potreban odmor. Odmor je više od fizičkog odmora, mada je i on važan. Ovaj odmor predstavlja mir uma koji proističe iz verovanja u Njegovu reč, oslanjanja na Njegova obećanja i stupanja u blaženstvo subotnog odmora.

- Živeti odvojeno od svog Stvoritelja, simbolički prikazano Kainovim iskustvom, samo remeti naše pokušaje da imamo unutrašnji mir i trajnu radost. Odmor proizlazi iz negovanja odnosa poverenja sa Onim koji nas je stvorio. U Hristu je odmor. U Njegovim obećanjima je sigurnost. U Njegovom prisustvu slobodni smo od uznemirenosti, bojazni i briga.

2. Nemirni i buntovni

PRVI DEO: OPŠTI PREGLED

Pouka za ovu sedmicu, „Nemirni i buntovni“, usredsređuje se na odnos između grešnosti naše pale ljudske prirode i nedostatka unutrašnjeg mira. Nemir predstavlja nezadovoljstvo životom praćeno gundanjem. Nemir se bori sa životnim prilikama kada se ne ostvaruju onako kako smo očekivali. Nemir nažalost ne uspeva da prihvati život pod bilo kojim drugim uslovima osim sopstvenim. On nije zadovoljan onim što ima i želi da prigrabi više.

Ovo nezadovoljstvo otkriveno je u izrailjskom stavu pobune u pustinji. Bog im je milostivo darovao manu da utoli njihovu glad dok su lutali pustinjom na svom putu u Hanan. Nezadovoljni, žalili su se Mojsiju, i molili za egipatske „lonce s mesom“ (2. Mojsijeva 16,3). Njihov nemir i pobuna doveli su ih do toga da su molili da se vrate u Egipat. Pobuna dovodi do nemira, a nemir do dalje pobune.

Ovi blizanci, nemir i pobuna, često su rezultat nedostatka vere. U pouci za ovu sedmicu razmotrićemo iskustvo deset uhoda koji su istražili Obećanu zemlju. Videli su zadivljujuće izobilje te zemlje, prepoznali je kao zemlju u kojoj teče med i mleko, ali nisu imali vere da Bog može da porazi njihove neprijatelje koji su zauzeli zemlju. Ovaj nedostatak vere prerastao je u otvorenu pobunu. Tada, kada je Bog opisao posledice njihove pobune, naglo su pojurili u bitku, nasuprot Božjim uputstvima, i doživeli strašan poraz. U pouci za ovu sedmicu takođe ćemo pažljivo razmotriti razliku između vere i samouverenosti.

Nemir i pobuna vode do naglih odluka i teških posledica. Ovo takođe nalazimo u iskustvu Arona i Marije koji su se pobunili protiv Božjeg autoriteta u Mojsijevom vođstvu. Umesto da dozvoli da ove vođe u potpunosti podnesu posledice svoje pobune, Mojsije je posredovao za njih. Bog je čuo njegove molitve. Posredovanje unosi snažnu razliku u borbi između dobra i zla.

DRUGI DEO: KOMENTAR

Ima jedna zanimljiva priča o pobožnom caru koga je uznemiravala nezahvalnost njegovog carskog dvora. Jednom prilikom priredio je veliku gozbu za dvorjane. Kada su car i gosti sa dvora zauzeli svoja mesta (po dogovoru), jedan prosjak ušao je u salu teško vukući noge, seo za carev sto i najeo se. Zatim je, bez ijedne reči, napustio prostoriju. Gosti su bili gnevni i zatražili su dozvolu da uhvate skitnicu i surovo ga kazne zbog nezahvalnosti. Car je odgovorio: „Prosjak je samo jednom učinio zemaljskom caru ono što svako od vas čini Bogu tri puta dnevno. Sedite za stolom i jedete dok se ne zasitite. Zatim odete ne priznajući Boga i ne iskazujući ni jednu reč zahvalnosti Njemu.“

Upravo je ovo bio problem izrailjskog naroda. Nezahvalnost je u samoj srži ovonedeljne pouke, „Nemirni i buntovni“. Kada zaboravimo šta je Bog učinio za nas u prošlosti, šta čini u sadašnjosti i šta će učiniti za nas u budućnosti, prirodna posledica je nezadovoljstvo. U izuzetnoj izjavi, Elen Vajt neposredno govori o problemu zaboravljanja Božjih blagoslova u našem životu.

„Zaboravili su svoju gorku sudbinu u Egiptu. Zaboravili su Božju dobrotu i silu koju je pokazao oslobodivši ih iz okova ropstva. Zaboravili su kako su njihova deca bila pošteđena, kada je anđeo zatirač ubijao sve prvence u Egiptu. Zaboravili su veličanstveno ispoljavanje božanske sile kod Crvenog mora. Zaboravili su kako su sami sigurno prešli preko mora putem koji se otvorio pred njima, dok su vojske njihovog neprijatelja, koje su pokušale da ih slede, nestale u pobesnelim talasima. Oni su zapažali i osećali samo svoje trenutne neugodnosti i nevolje; i umesto da kažu. 'Bog je učinio velika dela za nas, iako smo bili robovi, On stvara od nas veliki narod', razgovarali su o teškoćama na putu, i pitali se kada će se njihovo naporno putovanje konačno završiti.“ (*Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 293. original)

Nezahvalnost označava duhovnu nezrelost. Da li ste ikada primetili kako bebe imaju kratkoročno pamćenje? One žele da njihove potrebe odmah budu zadovoljene. Nemaju mnogo strpljenja. Ne sećaju se kako su njihovi roditelji juče ispunili njihove potrebe niti su uverene da će ih sutra ispuniti. One žive za sadašnji trenutak. Izrailjci su na određeni način bili poput nezrele dece. Želeli su da njihove potrebe budu odmah zadovoljene, zaboravljajući šta je Bog učinio za njih u prošlosti.

Lutajući neplodnom pustinjom, putujući preko vrelog peska, vijugajući uskim planinskim klancima i prelazeći surov brdovit teren, iscrpljeni, umorni Izrailjci razmišljali su samo o svojim trenutnim potrebama. Zaboravili su obilne Božje blagoslove. Nedostajala im je duhovna zrelost. Nehvalnost uvek vodi do nemira. Nezaovoljstvo se javlja kada nismo zahvalni i u velikoj meri je prouzrokovano nedostatkom vere. Kada se Mojsije oženio Seforom, strankinjom iz Madijana, Marija i Aron bili su nezadovoljni. Nisu verovali u Božje vođstvo. Kada je Bog obezbedio manu u pustinji, mnogi Izrailjci bili su nezadovoljni i želeli su da se vrate u Egipat. Postajemo nemirni kada izgubimo fokus. Psalmista David ohrabruje nas da „ne zaboravimo nijednoga dobra što ti je učinio“ (Psalam 103,2). Vidno sećanje na Božju dobrotu donosi mir našem srcu. Svaki dan u toku 40 godina, u vreme lutanja kroz pustinju, Izrailjci su imali priliku da se raduju Božjoj dobroti dok je padala mana.

Mana: simbol Hleba života

Padanje mane u pustinji bilo je snažan simbol Božjeg stalnog staranja. Takođe je podsećalo na Mesiju koji je trebalo da dođe da zadovolji duhovnu glad i pruži im pravi odmor. Jevrejski proroci su, u slici hleba, videli simbol budućeg Mesije koji će ispuniti potrebe Izrailja. Isaija prorok je objavio: „Oj žedni koji ste god, hodite na vodu, i koji nemate novaca, hodite, kupujte i jedite... Zašto trošite novce svoje na ono što nije hrana, i trud svoj na ono što ne siti? Slušajte Me, pa ćete jesti što je dobro, i duša će se vaša nasladiti pretiline.“ (Isaija 55,1.2) Ovde je hleb očigledno simbol duhovne hrane koja zadovoljava dušu. Nakon što je nahranio 5000 ljudi na obronku u Galileji, što na čudesan način podseća na vreme kada je Bog Izrailjce hranio manom, Isus je izjavio: „Ja sam Hleb živi koji siđe s Neba; koji jede od ovoga Hleba življeće vavijek.“ (Jovan 6,51) Mana koja je svakodnevno padala u pustinji da zadovolji fizičke potrebe Božjeg naroda imala je dublju poruku. Kao što je Bog zadovoljio njihovu fizičku glad, zadovoljiće i glad njihove duše. On je čeznuo da im pruži odmor uma i tela dok su se verom oslanjali da će ispuniti njihove potrebe. Međutim, oni nisu pokazali da cene blagoslove Neba, i njihov nemirni duh poveo ih je u pobunu protiv Božjih planova za njihov život.

Izveštaj o lutanju Izrailjaca u pustinji je tipičan izveštaj o nezahvalnosti, nezadovoljstvu i nedostatku vere. Nemir, zabrinutost koja onesposobljava i prekomerna briga često su znaci nedostatka vere. Postoje

izuzeci. Ponekad, duboko ukorenjene emocionalne poteškoće potiču od nekog fizičkog ili mentalnog stanja i zahtevaju medicinsko rešenje. Međutim, najčešće, kao u slučaju Izrailja, nedostatak vere je taj koji vodi u nemir i nespokojstvo.

Deset uhoda: nemir i samouverenost

Ovo sigurno važi za uhode koje je Mojsije poslao da uhode izrailjsku zemlju. Njihovo istraživanje i analiza morali su da budu temeljni. Izrailjska vojska određena za napad morala je biti u potpunosti obaveštena. Pozitivan izveštaj bi ih podstakao na hrabro osvajanje. Pažljivo su sledili Mojsijeva uputstva. Bili su verni u obavljanju svog zadatka. Istraživali su zemlju 40 dana, a potom se vratili. Podneli su povoljan izveštaj. Uzbuđeno su pričali o zemlji koja je bila bogata i plodna, u kojoj usevi obilno rađaju. Međutim, tada su u strahovitoj strepnji ispričali o ljudima koji su smatrani divovima u toj zemlji, neprobojnim utvrđenjima i ogromnim neprijateljskim vojskama. Bili su nespokojni i nisu imali vere da Bog može da ih izbavi. Postali su toliko uznemireni da su zapretili da će kamenovati dvojicu uhoda, Haleva i Isusa Navina, koji su doneli pozitivan izveštaj o šansama za osvajanje. Na kraju, brzopletim postupkom, nakon što im je Bog zabranio da idu dalje, pojurili su u bitku i doživeli strašan poraz. Vera bi ih povela napred da su se uzdali u Boga kad je pobeda u pitanju. Uzdajući se u svoje sposobnosti da izvrše zadatak, samouverenost ih je povela napred, ali su bili potpuno poraženi. Vera se uzda u Boga, drži Ga za reč i kreće se napred prema pobedi. Samouverenost se uzda u ljudski podsticaj, zamenjuje ljudska osećanja i rasuđivanje za veru i kreće se prema porazu.

Mojsije: posredovanje

Jedan od glavnih naglasaka u pouci za ovu sedmicu jeste Mojsijevo posredovanje za svoj narod. Uprkos izrailjskom nemiru i pobuni, Mojsije ih nije napustio. Posredovao je u njihovu korist dok nije bio siguran da će Bog poštediti svoj narod i na kraju ih povesti u Obećanu zemlju. Mojsije je slika Hrista. Isus nas vodi iz egipatskog ropstva ovoga sveta kroz pustinju do Obećane zemlje. Nikada nas neće napustiti. Neće nas ostaviti zato što smo Ga izneverili. On danas posreduje za vas. Vi ste Mu u mislima. Vi ste Mu u srcu. Ako Mu dozvolimo, naš moćni Posrednik povešće nas kući da zauvek živimo s Njim.

TREĆI DEO: PRIMENA U ŽIVOTU

Elen Vajt daje ovaj nadahnuti komentar otkrivajući skriveni uzrok sveg nezadovoljstva i nezahvalnosti: „Da li je dobro da budemo tako maloverni? Zar bi trebalo da budemo nezahvalni i nepoverljivi? Isus je naš prijatelj; celo Nebo zainteresovano je za naše dobro; naša potištenost i naše strahovanje žaloste Svetog Duha Božjega. Ne dozvolimo da nas zahvati zabrinutost koja nas samo izjeda i iscrpljuje, ali nam ne pomaže da podnosimo teškoće. Ne smemo se prepustiti onom nepoverenju u Boga koje će nas navesti da staranje o svojim budućim potrebama pretvorimo u najvažniji životni zadatak, kao da je sva naša sreća jedino u ovozemaljskim dobrima. Po Božjoj volji nije da Njegov narod bude preopterećen brigama.“ (*Stvaranje, patrijarsi i proroci*, str. 294. original) Apostol Petar nas poziva da „sve svoje brige bacite na Nj, jer se On brine za vas“ (1. Petrova 5,7).

Kako da naučimo da zaista verujemo Bogu i Njegovim obećanjima, osim toga što verom postupamo u skladu sa tim obećanjima? Podelite svoja iskustva o tome kako činite upravo to, kako postupate u skladu sa Božjim obećanjima.

3. Koreni nemira

PRVI DEO – OPŠTI PREGLED

Jedan pastor ispričao je zanimljivu priču o poseti jednom starom američkom utvrđenju u severozapadnom delu Njujorka. Bilo je to zabačeno područje, ali je tvrđava i dalje bila očuvana. Ova oblast vekovima je bila naseljena američkim indijancima. Svake godine hiljade turista je posećivalo ovo mesto. Pastor je upitao vodiča da li je iko od posetilaca ikada pronašao vrh indijanske strele. Vodič se nasmešio i odgovorio: „Da, kraj prednjih vrata utvrđenja, upravo gde stojite.“ Pastor se pitao kako je to moguće. Mnoštvo ljudi svakodnevno je prolazilo upravo tuda. Zašto oni nisu pronašli dragoceni vrh indijanske strele? Vodič je zatim objasnio da su vrhovi strela u zemlji. Najbolje vreme da ih pronađete jeste odmah nakon zime, u vreme prolećnog otapanja snega. One su tamo sve vreme. Pojave se u odgovarajućim uslovima.

U pouci za ovu sedmicu, „Koreni nemira“, proučavaćemo o stavovima koji su često skriveni od pogleda i s vremena na vreme podižu svoje ružne glave. Stavovi kao što su oholost, sebičnost, nezdrava ambicija i licemerstvo previše često odlikuju život hrišćana i kaljaju naše svedočenje. Apostol Pavle kaže da gledamo pažljivo „da ko ne ostane bez blagodati Božije: Da ne uzraste kakav korijen gorčine, i ne učini pakost, i tijekom da se mnogi ne opogane“ (Jevrejima 12,15). Koreni zla ostaju u našem srcu. Ovi koreni, ako se sa njima ne suočimo, stvaraju izdanke, koji zatim donose rđave rodove. Ove sedmice, pažljivo ćemo istražiti njih nekoliko i proučiti načine da ih prepoznamo, a zatim, Božjom blagodaću, i da ih iskorenimo iz svog života.

DRUGI DEO – KOMENTAR

Površan osvrt na Isusovu izjavu iz Jevanđelja po Mateju 10,34–39 može da izazove zabunu. Ako je Isus Knez mira, zašto je rekao da nije došao da donese mir na Zemlju, već mač? (Matej 10,34) Zašto je nagovestio da „neprijatelj čovjeku postaće domašnji njegov“ (Matej 10,36), i zašto kaže: „Koji ljubi oca ili mater većma nego Mene, nije Mene dostojan“ (Matej 10,37)? Tri glavna pitanja se javljaju ovde. Isus je želeo da Njegovi sledbenici prepoznaju cenu učenja. Kada pojedinac prihvati Hrista i posvećen je tome da Ga sledi, đavo je gnevan. Ne treba da se iznenadimo kada se javi protivljenje Jevanđelju. Mi smo objavili rat sotonu i uključeni smo u bitku sa svim silama pakla. Isus u ovim tekstovima ističe da mir, pravi mir, dolazi kada Ga sledimo usred bitke. Ovde se radi o vernosti i odanosti. Iako Isus poziva svakoga od nas da poštuje svoju porodicu, postoji uzvišenija vernost. Mir ispunjava naše srce kada postavimo Hrista na prvo mesto u svom životu i sigurni smo u Njegovo prisustvo.

Hristovo poniženje

Apostol Pavle otkriva jedan od najdetaljnijih opisa Hristovog poniženja u celom Pismu. Pojedini teolozi nazvali su ovo „kaskadom Božje ljubavi“. U tekstu Filibljanima 2,5–7 Pavle izjavljuje: „Jer ovo da se misli među vama što je i u Hristu Isusu, koji, ako je i bio u obličju Božijemu, nije se otimao da se isporedi s Bogom; nego je ponizio sam Sebe uzevši obličje sluge, postavši kao i drugi ljudi i na oči nađe se kao

čovjek.“ Zapazite kontrast između ova dva izraza, obličje Boga i obličje sluga. Grčka reč za „obličje“ je *morphe*, koja se takođe može prevesti kao „suština“ ili „priroda“. Isus je bio jednak sa Ocem po samoj suštini svoje prirode. Hristos je postojao sa Ocem kroz svu večnost kao Njemu jednak i jednako večan. „Ponizio je sam Sebe“ ili, doslovno prevedeno, ispraznio je Sebe od privilegija i prerogativa nekog ko je jednak Bogu i postao čovek. On ne samo da je postao čovek; postao je najponizniji čovek, sluga. Nije postao samo sluga; postao je ponizan, poslušan sluga. Nije samo postao čovek koji je ponizni, poslušni sluga; umro je smrću na krstu, najstrašnijom od svih smrti. Isus, naš večni Gospod, naš svemoćni Stvoritelj, Onaj kome svi služe, postao je sluga svih. Isusov život slikovito prikazuje da je život samopožrtvovane službe život odmora i trajne radosti.

Hristov život samopožrtvovane službe pune ljubavi je u direktnoj suprotnosti sa bratom kome je Isus ispričao priču u tekstu Luka 12,13–31. Ovaj samoljubiv mladić raspravljao se o nasleđstvu koje su on i brat trebalo da prime od očevog imanja. Došao je Isusu i zamolio Ga da posreduje u njihovoj raspravi. Isus je odbio, jasno ukazujući da istinski mir i radost dolaze od davanja, ne uzimanja. Mi smo zaista srećni kada druge učinimo srećnima, ne kada pokušavamo da manipulišemo njima da sebe učinimo srećnima.

Ambicija/oholost i srž hrišćanstva

Tokom Poslednje večere, u jednom od najsvečanijih trenutaka u ljudskoj istoriji, učenici su se i dalje raspravljali o tome ko će biti najveći u carstvu. U noći izdaje Hrista i suđenja, još su verovali da će uspostaviti zemaljsko carstvo; i, ukoliko bude to učinio, želeli su u tom novom carstvu da zauzmu prvo mesto. To nije bio prvi put da se među njima javi rivalstvo oko toga ko će biti najveći u Njegovom carstvu. U Jevanđelju po Mateju 20,20–28 nalazi se priča koja otkriva srž onoga što hrišćanstvo zaista jeste. Ona snažno opisuje suštinu toga šta znači biti Hristov sledbenik.

Ovo je pozadina priče. Isus je na svom putu prema Jerusalimu po poslednji put. Bezuspešno je pokušavao da objasni svojim učenicima da će uskoro biti odbačen, da će Mu se suditi, da će biti lažno optužen i razapet. Iz određenog razloga njihove pretpostavke o Mesiji sprečavale su ih da shvate prirodu Njegove misije. Oni su filtrilari ono što Isus govori kroz pogrešne ideje o zemaljskoj veličini koje su im dolazile na um. Njihove misli o istaknutom mestu u novom carstvu i o svetskoj veličini jesu osnova za molbu Jakovljeve i Jovanove majke, koju pronalazimo u tekstu Matej 20,20.21.

„Reče Mu: zapovjedi da sjednu ova moja dva sina, jedan s desne strane Tebi, a jedan s lijeve strane Tebi, u Carstvu Tvojemu.“ (Matej 20,21)

Jakov i Jovan, zajedno sa Petrom, bili su deo Hristovog užeg kruga. Bili su jedni od Njegovih najbližih pratilaca. Zar nije Isus lično rekao nedugo pre toga: „Zaista vam kažem da ćete vi koji idete za Mnom, u drugom rođenju, kad sjedne Sin Čovječij na Prijestolu slave svoje, sješćete i vi na dvanaest prijestola i suditi nad dvanaest koljena Izrailjevijeh“ (Matej 19,28)?

Zar nije bilo logično da Jakov i Jovan pomisle da su oni, ukoliko je Isus išao u Jerusalim da uspostavi svoje večno carstvo, više od svih drugih zaslužili da budu kraj Njega na Njegovom prestolu? Oni su Mu bili najbliži u toku Njegove službe. Oni su bili Njegovi poverenici – Njegovi najbliži sledbenici. Verovali su da zaslužuju taj položaj časti i privilegije.

Drugi učenici očigledno su bili uznemireni zbog Jakovljevog i Jovanovog pokušaja da guranjem zadobiju prvo mesto u carstvu. Isusov odgovor je vanvremenski. On ukazuje na srž autentičnog hrišćanstva. Pozivajući učenike Sebi, Isus je rekao: „Znate da knezovi narodni zapovijedaju narodu, i poglavari upravljaju njim. Ali među vama da ne bude tako; nego koji hoće da bude veći među vama, da vam služi. I koji hoće među vama da bude prvi, da vam bude sluga. Kao što ni Sin Čovječij nije došao da Mu služe, nego da služi.“ (Matej 20,25–28)

Načelo ovog sveta je uzimanje. Načelo Hristovog carstva je davanje. Načelo ovoga sveta je samoisticanje. Načelo Hristovog carstva je samopožrtvovanje. Načelo ovoga sveta je usredsređivanje na sebe. Načelo Hristovog carstva je usredsređivanje na druge. Isus je znao šta se događa u umu učenika i zato je progovorio o samoj srži hrišćanskog života. U svetu, rekao je Isus, sasvim je tačno da je veliki čovek onaj čovek koji ima vlast nad drugima. Takav veliki čovek je gospodar, čiju zapovest moraju svi spremno da poslušaju. Jednostavno samo jednom rečju ovaj čovek može da izda naređenje i njegova najmanja potreba biće ispunjena. U tadašnjem svetu bio je to rimski zapovednik sa svojim regalijama i svitom, istočni vladar sa svojim robovima, bogati trgovac sa svojim slugama i zemljoposjednik sa svojim imanjem. Svet ih smatra velikima, ali prema Hristovim rečima, samo je služba obeležje veličine; veličina se ne sastoji od zapovedanja drugima da učine određene stvari za nas. Sastoji se iz toga da mi činimo određene stvari za druge. To je hrišćanska revolucija; to je potpuni preokret svetskih merila. To je nov skup vrednosti.

„U carstvima ovoga sveta položaj je značio samouzdanje. Smatralo se da narod postoji za korist vladajućim staležima. Uticaj, bogatstvo, obrazovanje bila su značajna sredstva za sticanje vlasti nad narodnim masama u korist narodnih vođa. Viši staleži treba da misle, odlučuju, uživaju i vladaju; niži slojevi treba da slušaju i služe. Religija, kao i sve ostalo, bila je predmet vlasti. Od naroda se očekivalo da veruje i čini ono što su naređivali pretpostavljeni. Pravo čoveka kao čoveka, da sam za sebe misli i deluje, bilo je potpuno nepriznato.

Hristos je uspostavio carstvo na drugačijim načelima. On je pozivao ljude ne da vladaju, već da služe, jaki da nose nemoći slabih. Onaj koji poseduje silu, položaj, darove, obrazovanje, ima veću obavezu da služi svojim bližnjima.“ (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 550. original)

TREĆI DEO – PRIMENA U ŽIVOTU

Dok razmišljamo o Isusovom životu, naš život biva preobražen. Postajemo slični Onome kome se najviše divimo. Promenjeni smo u Njegovo obličje dok posmatramo Njegovu blagodat, milost, saosećanje i dobrotu u Njegovoj Reči. Njegov samopožrtvovani život nadahnjuje nas da svoj pogled okrenemo od sebe ka potrebama drugih. Neko je tačno rekao: „Svako ko je umotan u sam sebe veoma je mali paket.“ Da bismo produbili dejstvo ovonedeljne pouke, sledi praktičan zadatak za ovu sedmicu:

- Pronađite mirno mesto na kome možete biti sami i zamolite Boga da vam pomogne da uvidite posebnu potrebu nekoga u vašoj blizini.

- Kada vas Sveti Duh osvedoči šta je potreba te osobe, pitajte Boga šta možete da učinite da je ispunite. Potreba može biti jednostavna kao pozivanje usamljenog starijeg suseda na večeru, čuvanje deteta samohrane majke, tešenje osobe obolele od raka, ohrabrivanje mlade osobe, poučavanje nekog deteta.

- Donesite pozitivnu odluku da ćete posvetiti svoje vreme da blagoslovite nekoga u vašoj sferi uticaja. Dok blagosiljate nekog drugog, vi ćete, zauzvrat, biti blagosloveni preko svake mere.

4. Cena odmora

PRVI DEO – OPŠTI PREGLED

Pouka za ovu sedmicu usredsređuje se na najtužnija poglavlja u Davidovom životu. Izrailjski car zloupotrebio je Bogom datu vlast i poveo ženu jednog od svojih vojnika u greh. Urija je bio ratnik u Davidovoj vojsci, koji se borio u bitkama za svog cara. David je iskoristio njegovo odsustvo.

Kada je Vitsaveja ostala u drugom stanju zbog Davidove preljube učinjene iz požude, car je pokušao da prikrije greh. Pozvao je Uriju da se vrati iz žestoke bitke i provede vreme sa svojom suprugom. Urija je otkrio svoj izuzetan karakter kada je odbio da ode u svoj dom dok se njegova vojska bori sa neprijateljem.

Kada Davidov prvobitni plan nije uspeo, naterao je Joava, kapetana carske vojske, da postavi Uriju u prve borbene redove kako bi se suočio sa sigurnom smrću. Davidov požudan pogled odveo ga je do čina požude, što je dovelo do prevrtljive zavere da ubije nevinog čoveka. Sotonina iskušenja su osmišljena da susretnu svakoga od nas u našoj najslabijoj tački. Ako postoji ranjivo mesto u našem karakteru, đavo će iskoristiti to mesto da nas navede na greh.

David je prepoznao svoj greh preko priče koju mu je prorok Natan ispričao. Skrhan, car se slomio nakon mučnog priznanja. Njegovo pokajanje bilo je duboko, istinito i iskreno. Psalam 51 predstavlja njegovu žarku molbu za oprostjenje i promenu srca. Bog je odgovorio na Davidovu molitvu. Caru je bilo oprošteno, ali oprostjenje ne rezultira poništavanjem tragičnih posledica greha. U toku svog života David je iskusio, na ovaj ili onaj način, strašne posledice ovog učinjenog greha. Kao Božje dete kome je oprošteno, on je stupio u nebeski mir, ali je i dalje podnosio muku grešnog dela.

DRUGI DEO – KOMENTAR

Jedno od pitanja koje nam odmah dolazi na um kada proučavamo o Davidovoj preljubi sa Vitsavejom jeste zašto je Bog stavio takav sraman izveštaj u Bibliju? Zašto su otkriveni intimni detalji Davidovog života? Zašto nije samo rečeno da je zgrešio, da mu je oprošteno i da to bude kraj priče? Istražimo čemu nas to Bog uči kroz ovaj narativ?

Najmanje četiri veoma značajne pouke nalazimo ovde. Tekst 2. Samuilova 11,1 govori o tome. U nekoliko kratkih reči prorok ukazuje na manu u Davidovom karakteru. Bilo je proleće i Izrailj se nalazio u ozbiljnom sukobu sa neprijateljima. Carevi vode svoje vojske u bitku, ali je David poslao Joava, jednog od kapetana, u borbu. Tekst kaže: „A David osta u Jerusalimu.“ Hrabri carevi bore se zajedno sa svojom vojskom. Oni podstiču svoju umornu, bitkama iscrpljenu vojsku da nastavi da se bori. David je odlučio da ostane u svojoj palati, predajući se ugodnostima carske porodice, dok su njegovi ljudi patili i stradali u ratu. Ovo je prva pouka iz Davidovog pada. Kada propustite da izvršite svoju dužnost, kada se prepustite ugodnim željama po cenu činjenja onog što je ispravno, postajete ranjivi za sotonina primamljiva iskušenja.

Druga pouka brzo sledi nakon prve. Sotonini napadi nastupaju kada se najmanje očekuju. Dok je te noći šetao po krovu svoje palate, David nije očekivao da će biti očaran lepotom tuđe supruge. Tekst Priče Solomunove 4,23 glasi: „Svrh svega što se čuva čuvaj srce svoje jer iz njega izlazi život.“ Solomun, Davidov drugi sin koga je dobio sa Vitsavejom, zapisao je ove reči. Kao odrastao, sigurno je znao za Davidov greh. Kada spustimo svoju odbranu, sotona napada. Zato je Isus rekao svojim učenicima: „Stražite i molite se Bogu da ne padnete u napast; jer je duh srčan ali je tijelo slabo.“ (Marko 14,38) Upravo je ovo bio Davidov problem. U trenutku neopreznosti, slabost tela navela ga je na greh koji će promeniti tok njegovog života.

Grešne misli vode ka grešnim delima

Greh počinje u umu. Davidov požudan pogled doveo ga je do sledećeg koraka: prepuštanju svom požudnom maštanju. On je stupio na sotonino tlo kada je postupao u skladu sa svojim mislima i poslao svoj slugu da se raspitaju o Vitsaveji. Njegovi porivi, nekontrolisani od strane Svetog Duha, doveli su do neprikladnog raspitivanja i popuštanja svojim željama u grešnom činu. To nas dovodi do treće pouke. Iako je David pokušao da prikrije preljubu učinjenu sa Vitsavejom, greh nikada ne može dugo biti prikrivan. Mojsijeve reči upućene Izrailjcima vekovima ranije obistinile su se u njegovom iskustvu. „Ako li ne učinite tako, gle, zgriješićete Gospodu, i znajte da će vas grijeh vaš stići.“ (4. Mojsijeva 32,23) Grešna dela učinjena pod okriljem noći jednog dana izaći će na sjajno videlo dana jer „je sve golo i otkriveno pred očima onoga kojemu govorimo“ (Jevrejima 4,13).

Davidov greh nije bio dugo sakriven. Vitsaveja je ostala u drugom stanju. Urija je izgubio život. Prorok Natan suočio je Davida sa njegovim grešnim postupcima. Greh učinjen u tami jednoga dana izaći će na videlo. Mojsijeve reči stalno iznova odjekuju kroz vekove: „Znajte da će vas grijeh vaš stići.“ (4. Mojsijeva 32,23) Četvrta pouka koju otkrivamo iz ovog prvog dela izveštaja jeste da iako je David plakao, priznao svoj greh, pokajao se za svoje zlo delo, i primio oprostjenje od Boga, posledice greha su ostale.

Greh je rak koji uništava sve što dotakne

„Edvin Kuper bio je poznat širom Amerike, pa ipak gotovo niko nije znao njegovo pravo ime. Budući da je poticao iz porodice cirkuskih klovnova, Kuper je počeo da nastupa pred publikom kada je imao samo devet godina. Posle rada u cirkusu *Barnum i Bejli*, postao je stalno lice na televiziji pedesetih godina prošlog veka kao klovn Bozo. Pored zabavljanja i mladih i starih, Kuper je svake sedmice upućivao poruku svojim 'prijateljima i saradnicima': proverite da li imate rak. Međutim, Kuper je bio toliko zauzet da je zanemario da posluša sopstveni savet. Kada je otkriveno da boluje od raka, bilo je prekasno za lečenje. Edvin Kuper umro je u samo četrdeset i prvoj godini života od bolesti na koju je mnoge upozoravao. Greh je daleko smrtonosniji od najagresivnijeg i najzloćudnijeg raka. Greh ubija i uništava sve što dotakne. Od pada Adama u Edemskom vrtu do sada, greh ne uzima zatvorenike. To je cilj koji se krije iza svega što sotona čini. Isus je rekao: 'Lupež ne dolazi ni za što drugo nego da ukrade i ubije i pogubi.'“ (Jovan 10,10) (“No Laughing Matter,” in *Reading Eagle*, July 5, 1961, accessed February 4, 2020, <https://ministry127.com/resources/illustration/no-laughing-matter>).

Davidov greh imao je smrtne posledice

Posledice Davidovog greha videle su se u njegovom životu i u njegovoj porodici. Dete koje je dobio sa Vitsavejom, kao rezultat preljube, razbolelo se i umrlo. Njegov sin Amnon obeščastio je svoju polusestru Tamaru. U gnevu, dve godine kasnije, Avesalom, Tamarin brat, usmratio je Amnona. Davidov život bio je ispunjen žalošću, tugom i razočarenjem. Avesalom, Davidov treći sin, čija je majka bila Maha, bio je veliki očevo miljenik. Lep, prijateljski raspoložen, avanturističkog duha i dopadljiv, pridobio je srca u Izrailju. Na kraju pobunio se protiv Davidovog vođstva i poginuo u bici. Davidovo srce bilo je slomljeno. Greh, poput raka, zarazio je njegov život. Iako mu je Bog oprostio, posledice greha teško su počivale na njemu. Jedna od najvećih pouka u ovom izveštaju je da greh ima tragične posledice: ipak, uprkos posledicama greha, Bog je uvek spreman da oprost i ponovo izgradi naš život. Jednu od najsnažnijih molitava u čitavoj Bibliji pronalazimo u 51. Psalmu.

Analiziranje Davidovih molbi za oprostjenje: Psalm 51

Pedeset i prvi Psalm je Davidova iskrena molba za oprostjenje nakon što je zgrešio sa Vitsavejom. Dok čitamo molitvu, odmah bivamo pogođeni iskrenošću Davidovog priznanja. On je iskren do krajnjih granica. Ne iznosi nikakve izgovore za greh. Moli Boga za milost, oprostjenje i obnovljenje Božje naklonosti. Zapazite glagole koji se javljaju u molitvi. Oni su snažni pokazatelji Davidovih pobuda. On se moli: „Smiluj se na me... očisti bezakonje moje.“ (Psalam 51,1) „Operi me... Očisti me.“ (Psalam 51,2) „Jer ja znam prijestupe svoje, i grijeh je jednako preda mnom.“ (Psalam 51,3) „Pokropi me... Umij me.“ (Psalam 51,7) „Daj mi da slušam radost i veselje.“ (Psalam 51,8) „Učini mi, Bože, čisto srce.“ (Psalam 51,10) „Nemoj me odvrnuti od lica svojega.“ (Psalam 51,11) „Vrati mi radost spasenja svojega.“ (Psalam 51,12) Čitajući Davidovu molitvu, gotovo da možemo čuti njegovu iskrenu molbu. Naša srca su dirnuta njegovim istinskim priznanjem. Neverovatno dobra vest je da Bog prima „srca skrušena i poništena“ (Psalam 51,17). Kao što Elen Vajt kaže: „Isus voli da dođemo k Njemu upravo onakvi kakvi jesmo, grešni, bespomoćni, zavisni. Možemo da dođemo sa svim svojim slabostima, svojom nerazumnošću, svojom grešnošću i u pokajanju da se bacimo pred Njegove noge. Vrhunac Njegove sile nastupa kad nas prihvati u zagrljaj svoje ljubavi, da zavije naše rane, da nas očisti od svake nečistote.“ (*Put Hrustu*, str. 52. original) David je doživeo silu Hristovog praštanja koje čisti. Njegov odnos sa Bogom bio je obnovljen. Njegov duh oživljen. Ponovo je ušao u život službe za Hrista koji ga voli, prašta mu, čisti ga i preobražava.

TREĆI DEO – PRIMENA U ŽIVOTU

Greh je mač sa oštricama na obe strane. On donosi ne samo krivicu, sramotu i osudu, već i bespomoćnost i obeshrabrenje. Kada nas đavo jednom uvede u iskušenje i upadnemo u njegovu zamku, njegov sledeći korak je da u nama probudi osećanje beznadežnosti. Obeshrabrenje je jedno od najsnažnijih oružja. Slede tri činjenice koje treba da zapamtite kada padnete u iskušenje:

- Hristos čezne da Mu priđete upravo takvi kakvi ste. Ukoliko, kao i David, dođete sa iskrenim srcem, ne izgovarajući se za greh, i vi ćete takođe iskusiti Božje praštanje.
- Hristos nikada nije oterao ili odbacio onoga ko je iskreno došao tražeći Njegovu blagodat. U stvari, On nas uverava da „koji dolazi k Meni, neću ga isterati napolje“ (Jovan 6,37).

- Hristova obećanja o opraštanju i obnovljenju su sigurna kao i Njegov večni presto. Vaša osećanja nisu merilo da li vam je oprošteno. Možda se nećete osećati kao da vam je oprošteno. Još možete imati osećanje krivice, ali ipak možete imati sigurnost na temelju Božje reči da su vam gresi oprosteni i da ste Božje dete.

5. „Hodite k Meni...“

PRVI DEO – OPŠTI PREGLED

Da li ste ikada osetili da su tereti koje nosite previše teški? Da li ste ikada osetili da je vaš nivo stresa dostigao svoju granicu i da ne možete više da izdržite? Pouka za ovu sedmicu pruža praktičnu pomoć u trenucima kada dođete do prelomne tačke. U stvari, bilo da su naši tereti izuzetno teški ili relativno laki, Isus nas poziva da dođemo k Njemu i pronađemo pomoć.

Glavni biblijski tekst za ovu sedmicu je Matej 11,28–30: „Hodite k Meni svi koji ste umorni i natovareni, i Ja ću vas odmoriti. Uzmite jaram Moj na sebe, i naučite se od Mene; jer sam Ja krotak i smjieran u srcu, i naći ćete pokoj dušama svojijem. Jer je jaram Moj blag, i breme je Moje lako.“ Da li ste u Hristovoj izjavi zapazili tri posebna naloga koja se sastoje od tri reči. Prvo, On kaže: „Hodite k Meni.“ On je Izvor našeg mira. On je izvor naše snage. Samo On može podići naše terete. On je stvarno jedini koji nas može osloboditi velikog stresa koji ponekad doživljavamo. Drugi nalog koji se sastoji od tri reči glasi: „Uzmite jaram Moj.“ Volovi koji su ujarmljeni ujedinjeni su za službu. Kada smo ujedinjeni sa Hristom u službi drugima, naši tereti postaju lakši. U pouci za ovu sedmicu dublje ćemo proučavati o tome šta znači biti „ujarmljen“ sa Hristom. Treći nalog koji se sastoji od tri reči je: „Učite od Mene.“ Isus je poneo teret ovoga sveta na svojim plećima, pa ipak je živeo u atmosferi božanskog mira. Izazovi sa kojima se suočio nisu izazivali napetost. U ovonedeljnoj pouci pomno ćemo istražiti ovaj tekst, naročito Isusovu čežnju da se odmorimo u Njemu i pronađemo mir u srcu i umu.

DRUGI DEO – KOMENTAR

Jedna priča govori o starom zemljoradniku koji je teškim hodom išao uskim, starim, seoskim prljavim putem, noseći džak krompira na leđima. Njegova ramena su bila pognuta; njegov hod težak i spor. Bio je izuzetno topao letnji dan i znoj se slivao niz njegovo čelo. Njegovo raspoloženje se malo popravilo kada mu se približio sused sa konjskom zapregom i upitao starog čoveka da li želi da ga poveze. Dok su se vozili, sused je primetio da je čovek i dalje držao džak krompira na leđima. Okrenuo se ka njemu i rekao: „Prijatelju, odmori se. Spusti svoj džak.“ Prema priči, starac je jednostavno odgovorio: „Bio si veoma ljubazan da me povežeš; najmanje što mogu da učinim jeste da nosim svoj tovar.“

Nema sumnje da je ova priča izmišljena, ali dobro prikazuje suštinu pouke za ovu sedmicu. Moguće je da mi i dalje nosimo naše teške terete čak i nakon što dođemo k Isusu. Naš Spasitelj čezne da nas oslobodi od napetosti usled nošenja ovih tereta. On želi da nosi naš teret. Proučavajmo o tome kako se možemo osloboditi tereta koji često uništavaju našu radost.

Dođite k Isusu

Isus nas poziva da dođemo k Njemu. U praktičnom smislu, šta to znači? Dolazak je odluka volje. Dolaženje podrazumeva naš lični izbor. Isus je svakome od nas dao slobodu izbora. On neće prinuditi volju. On neće vršiti pritisak da dođemo. On nas milostivo poziva. On deluje na nas svojim Duhom da dođemo. Međutim, dolazak je naš izbor. Doći znači položiti svoje poverenje i pouzdanje u Njegovu

sposobnost da ponese teret. Mi dolazimo u veri, verujući da je On veći od svakog problema, snažniji od svake poteškoće i moćniji od svakog izazova. Elen Vajt iznosi ovo ohrabrujuće gledište: „'Hodite k Meni' je Njegov poziv. Kakva god bila tvoja strahovanja i iskušenja, iznesi svoj slučaj pred Gospoda. Tvoj duh biće ojačan da izdrži. Put će biti otvoren pred tobom da se oslobodiš poniženja i teškoća. Koliko znaš da si slabiji i bespomoćniji, jači ćeš postati u Njegovoj sili. Što je tvoj teret teži, utoliko blaženiji biće odmor kada ga poveriš Nosaču tereta.“ (*Čežnja vekova*, str. 329. original)

Ujarmljeni sa Isusom

Kada dođemo k Isusu, On nas poziva da uzmemo Njegov jaram. Ove reči koje su bile uobičajene za Njegove slušaoce iz prvog veka nama zvuče neobično. Vilijam Barkli u biblijskom komentaru teksta Matej 11,28–30 objašnjava Isusove reči u vezi sa jarmom na sledeći način: „Isus nas poziva da stavimo Njegov jaram na svoja ramena. Jevreji su koristili izraz *jaram* za 'pokoravanje nečemu'. Govorili su o jarmu Zakona, jarmu zapovesti, jarmu Carstva, Božjem jarmu.“ Uzeti Hristov jaram znači pokoriti se Njegovoj volji. Kada se jaram stavi na vrat vola, životinja je podređena gospodarevom upravljanju.

Prema Barkliju Hristove reči možda imaju dublje značenje: „Moguće je da je Isus preuzeo reči kojima je uputio poziv iz nečeg što mu je bilo veoma blisko. On kaže: 'Jer je jaram Moj blag.' Reč 'blag' u grčkom jeziku glasi *chrestos*, što može da znači *odgovarajući*. U Palestini, jarmovi za volove pravljani su od drveta; prvo bi doveli vola i uzeli mere. Kada se jaram grubo napravi, vola bi ponovo doveli da se isproba jaram. Jaram je bio pažljivo prilagođen volu da bi dobro prijanjao i da ne bi našuljao vrat strpljive životinje. Jaram je pravljn prema merama koje odgovaraju volu.“

Šta mislite da li je Isus pravio jarmove u stolarskoj radionici u Nazaretu? Barkli spominje legendu da je Isus „pravio najbolje jarmove u celoj Galileji, i da su ljudi iz čitave zemlje dolazili k Njemu da kupe najbolje jarmove koje je vešta ruka mogla napraviti“. Možete li zamisliti natpis iznad vrata Isusove stolarske radionice koji bi glasilo otprilike ovako: „Najbolji jarmovi u celoj Galileji se prave ovde“?

Jaram koji Isus stavlja oko našeg vrata da bi nas ujedinio sa Njim dobro prijanja. On postaje naš saradnik u službi i upregnut je u jaram sa nama. Ono što On misli je sledeće: „Život koji vam Ja dajem nije teret; vaš zadatak je napravljen po meri, da bi vam odgovarao.“ Šta god nam Bog šalje napravljeno je da tačno odgovara našim potrebama i našim sposobnostima. Kao što apostol Pavle kazuje: „Drugo iskušenje ne dođe na vas osim čovječijega; ali je vjeran Bog koji vas neće pustiti da se iskušate većma nego što možete, nego će učiniti s iskušenjima i kraj, da možete podnijeti.“ (1. Korinćanima 10,13) Ujarmljeni sa Isusom imamo potpunu sigurnost da će nas ojačati da podnesemo svako iskušenje, nevolju ili patnju sa kojom se suočavamo. Mir koji nam Hristos daje je sigurnost da je On kraj nas i da nas osposobljava da rastemo u svakom od životnih izazova.

Elen Vajt dodaje: „'Uzmite jaram Moj na sebe', kaže Isus. Jaram je oruđe službe. Stoka se upreže u jaram da bi radila, a jaram je neophodan da bi mogla uspešno da radi. Ovim slikovitim prikazom Hristos nas uči da smo pozvani u službu dok god traje naš život. Moramo da uzmemo na sebe Njegov jaram da bismo mogli postati Njegovi saradnici. Jaram koji nas vezuje za službu je Božji zakon, veliki Zakon ljubavi otkriven u Edemu, obnarodovan na Sinaju i u Novom zavetu napisan na srcu, jeste ono što vezuje čoveka koji radi sa Božjom voljom. Kada bismo bili ostavljeni da idemo za svojim naklonostima, da idemo upravo

tamo gde bi nas vodila naša volja, mi bismo stali u sotonine redove i usvojili njegove osobine. Zato nas Bog vezuje za svoju volju koja je uzvišena, plemenita i koja uzdiže. On želi da strpljivo i mudro preuzmemo dužnosti službe.“ (Elen Vajt, *Čežnja vekova*, str. 329. original)

Učiti od Isusa

Poslednji od tri Hristova naloga iz teksta Matej 11,29 glasi: „Naučite se od Mene.“ Dok proučavamo Hristov život, jedna tema preovladava i stalno se ponavlja. Hristos je bio potpuno posvećen izvršavanju Očeve volje. U tekstu Jovan 8,29 Isus kaže: „Ja svagda činim što je Njemu ugodno.“ U svojoj poslednjoj posredničkoj molitvi u 17. poglavlju Jevanđelja po Jovanu Isus se moli. „Da svi jedno budu kao Ti, Oče, što si u Meni i Ja u Tebi.“ (Jovan 17,21) Postojalo je čvrsto jedinstvo između Isusa i Njegovog Oca. Nijednom u svom zemaljskom životu Isus nije odlučio da deluje ili misli suprotno Očevoj volji. Čak i u najtežem trenutku u svom životu, Isus je predao svoju volju Očevoj volji. U Getsimaniji, kada je sudbina sveta bila uzdrmana, i sotona pritisao Isusovo srce najžešćim iskušenjima, Isus se molio: „Oče Moj, ako je moguće da Me mimoide čaša ova; ali opet ne kako Ja hoću nego kako Ti.“ (Matej 26,39) Savršen mir dolazi kada je naše srce i um jedno sa Hristovim umom. Kada, kao što stara pesma kaže, nema „ničega između moje duše i Spasitelja“, mi imamo mir. Greh remeti naš mir. Narušen odnos između nas i Isusa kvari naš mir. Kada dolazimo k njemu u želji da činimo Njegovu volju, upregnuti u jaram sa Njim u službi, On obećava: „Naći ćete pokoj dušama svojijem.“ (Matej 11,29)

TREĆI DEO – PRIMENA U ŽIVOTU

Da li se možete setiti nečega u životu što vas sprečava da se potpuno predate Isusu? Da li postoji nešto što bi vas sprečilo da dođete k Njemu? Mnogi ljudi misle da ne mogu doći Isusu ukoliko se prvo ne pokaju zbog svojih greha i ostave rđave navike. Istina je da mi dolazimo Isusu upravo takvi kakvi smo, sa svim svojim manama, mučeni krivicom i mučeni slabošću svog tela. Kada dođemo, On nas prihvata raširenih ruku. On nam daje dar pokajanja. On prihvata naše priznanje. On nas prima kao svoje sinove i kćeri. On nam daje silu da pobedimo. U jarmu sa Njim, postajemo nova stvorenja u Hristu. Ove sedmice razmotrite da svoj dan započnete sledećim izjavama:

- Isuse, danas dolazim k Tebi. Priznajem da si Ti Izvor mog mira, svrhe i radosti u životu. Pokoravam svoju volju Tebi danas i svoje planove polažem pred Tvoje noge.

- Isuse, otkrij sve što u mom životu nije u skladu sa Tvojom voljom. Ukoliko imam stavove, osećanja, želje i navike koje se suprote Tvojim volji, molim Te otkrij mi ih. Moja najveća želja danas jeste da Ti ugodim.

6. Pronalaženje mira u porodičnim vezama

PRVI DEO – OPŠTI PREGLED

Mnogim ljudima naslov pouke za ovu sedmicu može izgledati pomalo neobično. Kako možete pronaći mir u porodičnim vezama ukoliko je vaša porodica disfunkcionalna? Šta ukoliko imate autoritativnog, zapovednički nastrojenog oca? Možda imate slab ili nikakav odnos sa majkom? Ili šta ukoliko postoje snažna rivalstva među braćom i sestrama? Naravno, u mnogim porodicama vladaju bliske veze ljubavi. Dom je mesto podrške u kome se ljubav otvoreno izražava. Ali to nije uvek slučaj.

Možemo crpsti hrabrost iz Josifovog iskustva. Odbačen od strane ljubomorne braće, prodat u ropstvo, odvojen od porodice, nepravедno osuđen i zatočen, Josif je i dalje održao svoju veru. Iskušenja koja je iskusio nisu ga učinila ogorčenim; navela su ga da se potpuniје uzda u Boga. Kroz te nevolje, Bog je oblikovao njegov karakter i pripremao ga za počasni položaj u Egipatskom carstvu. Jednog dana on će, kao poverljivi savetnik i nadzornik velikih dobara, sedeti pored faraona na egipatskom prestolu.

Pouka za ovu sedmicu usredsređuje se na dve večne istine. Prvo, sama činjenica da prolazimo kroz iskušenja i suočavamo se sa poteškoćama ni na koji način ne znači da nas je Bog zaboravio ili da nas manje voli. Božja ljubav nas nalazi tamo gde se nalazimo, bez obzira šta nam život priređuje. Drugo, izazovi sa kojima se suočavamo često nas pripremaju za nešto mnogo veće nego što možemo zamisliti. Bog ima plan u svemu tome, i deluje da izvrši svoju konačnu nameru u našem životu. Izveštaj o Josifu je izveštaj o mladiću koji je bio veran Bogu usred disfunkcionalnih porodičnih odnosa, ali Bog ga je na kraju upotrebio da spase svoju porodicu i obnovi odnos koji je izgubio.

DRUGI DEO – KOMENTAR

Originalna studija pod nazivom „Kolevke istaknutih ličnosti“ analizira iskustva iz detinjstva više od 400 pojedinaca koje psiholozi Viktor i Mildred Džordž Gercel smatraju „istaknutima“. Reč *istaknut* definiše se kao superioran ili onaj koji postiže izvrsne rezultate u svom polju, nasuprot posedovanju prirodnih talenata. Ti ljudi su naučnici, političari, filmske zvezde, preduzetnici, pisci, dramski pisci i sportske zvezde. Pitanje koje Grcelovi postavljaju jeste: „Kako su iskustva iz ranog detinjstva oblikovala budući život ovih istaknutih ličnosti?“

Ono što su otkrili ih je iznenadilo. Mnogi od ovih ljudi su doživeli traumu u detinjstvu. Neki su bili bolešljivi. Drugi su odgajani u disfunkcionalnim porodicama, dok su neki doživeli velike povrede u detinjstvu. Određeni broj ove dece koji su postigli izvrsne rezultate odrastao je u porodicama u kojima su primili ljubav i podršku. Zapanjujuća istina „Kolevke istaknutih ličnosti“ je da su naše osnovne odluke i otkriće naše stvarne svrhe u životu važniji od našeg okruženja ili genetike u određivanju visina koje ćemo dostići i doprinosa koji ćemo dati društvu.

Ovo je sigurno bila istina u izveštaju o Josifu. Razmislite na trenutak o njegovom genetskom nasleđu. Potekao je iz grehom ukaljane linije Avrama, Isaka i Jakova. U njegovom porodičnom stablu bilo je lažova i lopova. Njegov očinski dom bio je obeležen disfunkcionalnim odnosima. Očeva naklonost prema njemu

razgnevila je njegovu braću. Pokazivali su ljubomoru, pohlepu i gorčinu. Njihovo rešenje sastojalo se od toga da se oslobode Josifa. Razmislite o Josifovom putovanju i setite se njegove genetike i disfunkcionalnog porodičnog okruženja.

Josifovi izazovi

Josif je bio predat u ropstvo kada je imao 17 godina (1. Mojsijeva 37,2). U Egiptu, nakon vernog služenja u Petefrijevom domaćinstvu, Josif je nepravедno osuđen i utamničen. Čak i nakon što je uspešno protumačio snove peharniku i pekaru (nakon tri dana, kao što je Josif predskazao, peharnik je bio oslobođen i povratio je svoj položaj u faraonovoj službi), Josif je bio ostavljen da pati u zatvoru još dve godine. Kada je faraon usnio san o sedam debelih krava i sedam mršavih krava, i sedam zdravih klasova i sedam suvih klasova, peharnik se setio Josifa. Prema tekstu 1. Mojsijeva 41,46 Josif je imao 30 godina. Prošlo je trinaest teških godina. Josif je sve to vreme ostao veran Bogu. Svojom nepokolebljivom verom, pravim poštenjem i dalekosežnom mudrošću stekao je faraonovu naklonost i postao drugi čovek u Egipatskom carstvu.

Josifova vernost/Božji blagoslovi

Iskustva iz prethodnih 13 godina pripremila su Josifa za sadašnji trenutak. O događaju od pre trinaest godina u Petefrijevom domu Pismo kaže: „I gospodar njegov vidje da je Gospod s njim i da sve što radi Gospod vodi u napredak u ruci njegovoj.“ (1. Mojsijeva 39,3) Josifova prošlost nije odredila njegovu sadašnjost. Bio je veran Bogu i primio je Božju milost, čak i u najizazovnijim okolnostima. Kada je Petefrijeva supruga neprestano pokušavala da se približi Josifu, što on nije želeo, pobegao je. Reči koje joj je uputio su poznate: „Pa kako bih učinio tako grdno zlo i Bogu zgriješio?“ (1. Mojsijeva 39,9) Kada je bio nepravедno utamničen, njegove sposobnosti vođe i neukaljan karakter ostavili su dubok utisak na tamničara. Josif se još jednom uzdigao do položaja vođe. Bog mu je bio naklonjen. Narativ glasi: „Ali Gospod bješe s Josifom i raširi milost svoju nad njim i učini te omilje tamničaru.“ (1. Mojsijeva 39,21) Nakon što je protumačio pekarev i peharnikov san, Josif nije postao preterano uznemiren zbog toga što se nalazi u zatočeništvu. Odlučio je da se uzda u Boga i najbliži zadatak izvrši najbolje što može. Kada je konačno pozvan da protumači faraonov san, nije sebi pripisao zasluge. Jednostavno je rekao. „To nije u mojoj vlasti; Bog će javiti dobro faraonu.“ (1. Mojsijeva 41,16) Kada je faraon shvatio san i njegovo značenje, odabrao je Josifa da izgradi žitnice za čuvanje žita u narednih sedam rodni godina jer je „Duh Božji“ bio u njemu i Josif je bio „mudar“ i „razuman“ (1. Mojsijeva 41,38.39).

Josifovo genetsko nasleđe ili okruženje nisu odredili njegovu budućnost; njegova odluka da se uzda u Boga je to učinila. Njegova vera prevazišla je njegovo okruženje. Sledeći Aristotelov navod govori o vrednosti pozitivnih odluka bez obzira na naše prilike ili okruženje: „Izvršnost nikada nije slučajna. Ona je uvek rezultat uzvišenih namera, iskrenih napora i mudrog postupanja; ona predstavlja mudar izbor između mnogih alternativa – odluka, ne slučajnost, određuje tvoju sudbinu.“

(www.keepinspiringme.com/Aristotle-quotes, accessed February 6, 2020)

Josifove nevolje pripremile su ga za uspeh

Najvažniji činilac u Josifovoj vernosti Bogu bilo je njegovo uviđanje da okolnosti u njegovom životu ne određuju njegov odnos sa Bogom. Bog se starao o njemu, voleo ga i jačao u svim životnim okolnostima. Njegove teške prilike nisu bile pokazatelj Božje brige prema njemu. Zapravo, tačno je upravo suprotno. Kao što Elen Vajt snažno kazuje: „Nama je postavljen zahtev da podnesemo iskušenja, i ta činjenica pokazuje da Gospod Isus vidi u nama nešto dragoceno što želi da razvije. Ako u nama ne vidi ništa čime bi mogao da proslavi svoje ime, On ne bi gubio vreme u naporu da nas oplemeni. On ne baca bezvredno kamenje u svoju visoku peć. On prečišćava dragoceno zlato. Kovač stavlja gvožđe i čelik u vatru da bi doznao kakvoj vrsti metala pripadaju. Gospod dopušta da njegovi izabranici dospeju u visoku peć nevolja da se pokaže njihova priroda i njihova prilagođenost Njegovom delu.“ (*U potrazi za boljim životom*, str. 471. original)

Bilo je potrebno 13 godina punih izazova, ali Bog je pripremao Josifa za nešto mnogo veće. Josif nije imao predstavu o Božjim planovima. Jedva da je mogao da zamisli da će iz jame otići u tamnicu pa u palatu. U svojoj dalekosežnoj mudrosti, Bog je radio za Josifovo dobro. Preko ovog jednog čoveka Bog će spasiti narod. Josifov boravak u Egiptu nije samo sačuvao Egipat u vreme gladi, već je spasio Izrailj da ne umre od gladi.

Josif nikada nije zaboravio da Bog ima večni plan za njegov život. Kao što će Isaija vekovima kasnije zabeležiti: „Ali sada ovako veli Gospod, koji te je stvorio, Jakove, i koji te je sazdao, Izrailju: ne boj se, jer te otkupih, pozvah te po imenu tvom; moj si. Kad pođeš preko vode, ja ću biti s tobom, ili preko rijeka, neće te potopiti; kad pođeš kroz oganj, nećeš izgorjeti i neće te plamen opaliti.“ (Isaija 43,1.2) Božje večno obećanje Josifu i svakom Njegovom sledbeniku je da je „postao drag, proslavio si se i ja te ljubih“ (Isaija 43,4). On nas nikada neće ostaviti ili zaboraviti (Jevrejima 13,5). Kakvo god da je naše poreklo, okruženje, porodične prilike, On je tu da nas ohrabri i podupre. On je tu da podigne naš pogled sa onog što jeste na ono što će, Njegovom blagodaću, biti. On je tu da nas nadahne većim planovima za naš život.

TREĆI DEO – PRIMENA U ŽIVOTU

Neki od nas u subotnoškolskom razredu dolaze iz divnih, pobožnih domova koji pružaju podršku. Drugi dolaze iz narušenih porodica ili domova u kojima su uslovi bili ili jesu manje nego idealni. Bez obzira kakav je naš porodični život, svako od nas će (kao i Josif) proći kroz teška životna iskustva. Pouka za ovu sedmicu ima jednu centralnu misao. Bog nas ne zaboravlja kada se suočavamo sa životnim izazovima. Ukoliko, kao Josif, odlučimo da budemo verni Bogu u teškim trenucima, on će nas pripremiti za nešto mnogo uzvišenije nego što možemo zamisliti.

- Pročitajte zajedno u razredu tekst Psalam 139,17.18 i zamolite učenike u razredu da kažu kakvu razliku unosi ovaj tekst kada prolaze kroz teške trenutke.

- Efescima 2,19.20 opisuje porodicu koja je spremna da prihvati i čiji smo deo u Hristu. Provedite nekoliko trenutaka u razredu čitajući ovaj tekst i razmišljajući o tome šta on znači za vas lično. Razmišljajte o ideji da ste, kroz Hrista, član „Božjeg doma“. Šta to znači za vas u praktičnom smislu?

U toku ove sedmice sećajte se Josifovog iskustva. On je bio veran Bogu 13 dugih, teških godina. Sve to vreme Božji blagoslov je bio nad njegovim životom. Vernost u sadašnjosti i uzdanje u Boga danas priprema vas i otvara vrata za budućnost kakvu ne možete ni zamisliti.

7. Mir, odnosi i isceljenje

PRVI DEO – OPŠTI PREGLED

U lekciji za ovu sedmicu proučavaćemo o sili opraštanja. Misao o opraštanju podstiče mnoge ljude na razmišljanje. Šta je oprostjenje? Ako oprostimo nekome ko nam je učinio veliku nepravdu pre nego što se ta osoba pokajala, da li time opravdavamo njeno ponašanje? Ako oprostimo nekoj osobi, da li to znači da treba da uspostavimo bliski odnos sa njom ili da ga obnovimo? Da li opraštanje uvek iznova izgrađuje odnose?

Josifov život prikazuje silu opraštanja. U toku svog života lako je mogao gajiti gnev prema svojoj braći, gorčinu prema trgovcima robljem i ljutnju prema Petefriju; ipak, nema čak ni nagoveštaja bilo koje od ovih negativnih osobina u Josifovom životu. On je pravi primer blagodatni praštanja.

Kroz pouku za ovu sedmicu videćemo kako nas opraštanje oslobađa od otrova gorčine. Praštanje nas menja. Oslobađa nas od ropstva ljutnje. Josifovo srce bilo je ispunjeno praštanjem pre nego što su njegova braća čak i zatražila oprostaj, jer je smatrao da Bog ima važniji cilj za njegov život. Njegova braća godinama su patila jer su osećala krivicu zbog svojih postupaka. Mučilo ih je sećanje na poslednji dugi pogled na bratovljevo lice dok je odvođen u ropstvo. Kao što je Josifu bilo potrebno da oprost, njima je bilo potrebno oprostjenje. Opraštanje omogućava izlečenje u narušenim odnosima.

Isus i Josif dele neke upadljive sličnosti. Obojicu su izdali njima najbliskije osobe. Obojica su bila nepravedno osuđena. Obojica su bila lažno optužena i podnela su određene posledice. Obojica su oprostila i Bog ih je uzdigao. Viseći na krstu sa probodenim šakama i stopalima, dok mu je krv tekla iz udova, Isus je zavapio: „Oče, oprostite im jer ne znaju šta čine.“ (Luka 23,34) Mi možemo oprostiti drugima zato što je Isus oprostio nama, i to je tema lekcije za ovu sedmicu.

DRUGI DEO – KOMENTAR

Praštanje je stav blagodatni prema onima koji su nam učinili nepravdu. Ono ne opravdava njihovo grešno ponašanje. Ono ih oslobađa od naše osude i omogućava da se prema njima ljubazno ophodimo uprkos tome što su nam učinili. Iskreno praštanje ne čeka da osoba koja nam je učinila nepravdu zatraži da joj oprostimo. Iskreno praštanje odlučuje da oprost drugima kada to ne zaslužuju, zato što Božja ljubav doseže do nas kada to ne zaslužujemo.

Kada je Josif sreo svoju braću nakon 20 godina razdvojenosti, njegov odnos prema njima bio je odnos praštanja čak i pre nego što su zatražili oprostaj. Jakov ih je poslao u Egipat zbog strašne gladi koja je vladala u zemlji. Čuo je da su u Egiptu bile dostupne zalihe hrane. Pošto je Josif nadgledao zalihe hrane, morali su njemu da se prijave da bi kupili žito. S obzirom da je Josif razgovarao sa njima uz pomoć prevodioca i pošto je znatno bio stariji otkako su ga poslednji put videli, a bio je i obučen kao Egipćanin, nisu ga prepoznali. On je njih odmah prepoznao. Nakon što ih je stavio na probu nizom pitanja o njihovom poreklu i porodici, osećao je da je njihova žalost zbog prošlosti bila iskrena.

Konačno, uveren u njihovu iskrenost, Josif se slomio i nekontrolisano počeo da plače u njihovom prisustvu. Tekst 1. Mojsijeva 45,2 kaže: „Pa briznu plakati tako da čuše Misirci, ču i dom faraonov.“ Njegova ljubav prema njima nadvladala je svaku ljutnju prema onome što su decenijama ranije učinili. Praštanje je sve vreme bilo u njegovom srcu, jer ljubav prašta. Kada je Josif otkrio ko je, njegova braća su se uplašila da će možda hteti da se osveti sada kada se nalazi na položaju i ima veliku moć. Josif je video širu sliku. On je razumeo Božji širi cilj. On je odgovorio na njihovu zabrinutost na ovaj način: „A sada nemojte žaliti niti se kajati što me prođadoste ovamo, jer Bog mene posla pred vama radi života vašega.“ (1. Mojsijeva 45,5) Đavo se nadao da će uništiti Božju nameru za Josifov život, ali Bog je delovao na čudesan način. Čak i preko grešnih i podmuklih postupaka Josifove braće, Bog je mogao da ostvari svoje namere. Nakon Jakovljeve smrti, Josif je ponovo uverio svoju porodicu da nije gajio mržnju prema njima. „A Josif im reče: ne bojte se, zar sam ja mjesto Boga? Vi ste mislili zlo po me, ali je Bog mislio dobro, da učini što se danas zbiva, da se sačuva u životu mnogi narod.“ (1. Mojsijeva 50,19.20) Zadivljuća stvar u vezi sa Božjom blagodaću je što tamo gde greh obiluje, Božja blagodat obiluje u još većoj meri. Zlo može da nas povredi, ali Bog je veliki iscelitelj. Bog zavija naše rane, leči naše srce i obnavlja svoje obličje u nama. Đavo ne može da uništi Božju nameru za život koji je Njemu posvećen.

Ovo ni na koji način ne opravdava nasilničko ponašanje. Ono je užasno u Božjim očima. Podsetićete se toga u tekstu Matej 25,40–45 u kome Isus govori o odbačenima, ubogima i siromašnima. Rđavo postupanje prema bilo kom Božjem detetu jeste rđavo postupanje prema Hristu. Zato je Isus rekao: „Kad učiniste jednome od ove Moje najmanje braće, Meni učiniste.“ (Matej 25,40) Nesposobnost da oprostimo onima koji su nam učinili nepravdu ograničava Božju sposobnost da nas izleči. Da Josif nije oprostio svojoj braći, duh gorčine bi se preneo na njegov odnos prema drugima i sprečio da se ispuni Božja namera za njegov život. Podsetite se pitanja koje je Petar postavio Isusu: „Gospode, koliko puta ako mi sagriješi brat moj da mu oprostim?“ (Matej 18,21)

Jedna rabinska škola učila je da treba da pokažete milost i oprostite šest puta. Posle šeste uvrede, očekivala se pravda. Misleći da će ugoditi Učitelju, Petar je upitao da li je dovoljno da nekom oprostimo sedam puta. U svom poznatom odgovoru, Isus je rekao: „Ne velim ti do sedam puta, nego do sedam puta sedamdeset.“ (Matej 18,22) Sedam puta sedamdeset je 490. Ono što je Isus govorio jednostavno znači sledeće: Dugo sam podnosio Izrailj u njihovom otpadništvu i pobuni 490 godina. Petre, moja milost je bezgranična. Moje praštanje je uvek prisutno. Moja ljubav se nikada ne može istrošiti.

Oprostite jer nam je oprošteno

Tekst Efescima 4,32 je osnova sveg iskrenog praštanja: „A budite jedan drugome blagi, milostivi, praštajući jedan drugome, kao što je i Bog u Hristu oprostio vama.“ Mi opraštamo drugima zato što je Hristos oprostio nama. Njegovo praštanje je osnova sveg našeg praštanja. Setite se Njegove molitve izgovorene na Golgoti. „Oče, oprostite im jer ne znaju šta čine.“ (Luka 23,34) Ako je Hristos mogao oprostiti svojim neprijateljima kada to nisu zaslužili, i mi možemo oprostiti drugima kada to ne zaslužuju. Ako je On mogao oprostiti onima koji su Mu naneli takav bol, mi možemo Njegovom blagodaću oprostiti onima koji nama nanose bol.

Slede tri divne priče o praštanju iz stvarnog života:

Opraštanje izgubljenim adventistima

Naša prva priča govori o jednoj adventističkoj porodici koja je aktivna u crkvi i dobro poznata u zajednici. Njihova kćer napustila je dom jer je smatrala da je religija dosadna. Da bi ispunila svoju žeđ za zadovoljstvom, održavala je žurke sa svojim dečkom, postala zavisnik duvana, teško se propila i većinu svog vremena provodila u noćnim klubovima. U nemogućnosti da ispuni unutrašnju prazninu, konačno je došla k sebi. Pozvala je roditelje. „Mama, tata, želim da se vratim kući.“ Mnogo ih je osramotila. Mogu li je prihvatiti, oprostiti joj, poželeći joj dobrodošlicu? U svetlosti krsta, srdačno su je dočekali. Danas raste u blagodati.

On je bio pastorov sin, ali se kao tinejdžer počeo baviti drogom. Na kraju je napustio školu i živio besciljnim životom. Njegovi roditelji nikada nisu prestali da se mole za njega, da ga vole, opraštaju mu i u svetlosti krsta, poželeli su mu dobrodošlicu. On je danas pastor.

Ona je bila mlada osoba koja je doživela moralni pad na omladinskom kampu jednog vikenda. Osećala je krivicu. Bila je posramljena. Da li će biti odbačena ili će joj biti oprošteno? Vođe u crkvi približile su joj se sa ljubavlju i praštanjem. Praštanje veoma često, ali ne uvek, obnavlja odnose. Postoje trenuci kada je odnos toliko uzdrman da praštanje, iako predstavlja isceljenje onoga ko je povređen, ne može isceliti odnos.

Opraštanje je osnova u svim ljudskim odnosima

Praštanje je Hristova osobina koja teče sa Golgote i osnovna je u svim našim odnosima. Ona je suštinska za pozitivne odnose između supružnika, roditelja i dece, vernika i poslovnih saradnika. Ako ne možete da oprostite, imaćete stalni sukob u međuljudskim odnosima zato što će vas, jednog dana, neko uvrediti. Ukoliko nastavite da gajite ljutnju, ukoliko ste kivni, ukoliko ste ogorčeni, vaši odnosi biće loši. Gnevni ljudi koji ne praštaju izbacuju svoj otrov na ljude oko sebe. Ljudi kojima je oprošteno i koji praštaju vrše pozitivan uticaj kuda god da pođu. Oko njih se širi atmosfera mira, tako da se ljudi osećaju mirno u njihovom prisustvu. Oni su iskusili prekomernu ljubav na krstu tako da mogu da vole ljude oko sebe.

Praštanje je teklo sa Golgote tog petka kada je Isus visio na krstu i umro. Na krstu počiva saosećanje. Na Golgoti je blagodat. Na krstu praštanje pobeđuje strah, ljubav pobeđuje mržnju, pomirenje pobeđuje ljutnju i blagodat poražava krivicu.

TREĆI DEO – PRIMENA U ŽIVOTU

Postoje dve vrste krivice: moralna krivica i psihološka krivica. Moralna krivica je krivica koju doživljavamo zato što smo zgrešili Bogu i povredili druge. Kada priznamo svoje grehe Bogu, primamo opraštaj. Njegova Reč kazuje: „Ako priznajemo grijehe svoje, vjeran je i pravedan da nam oprost i očisti nas od svake nepravde.“ (1. Jovanova 1,9) Primamo opraštenje onog trenutka kada priznamo svoje grehe. Opraštaj je zabeležen kraj našeg imena u nebeskim večnim knjigama. Zašto ponekad osećamo krivicu

nakon što smo priznali grehe? Jedan razlog je, naravno, što sotona često ne želi da iskusimo radost praštanja.

Međutim, može postojati još jedan razlog. Naša moralna krivica nestaje kada priznamo grehe, ali se psihološka krivica može zadržati. Apostol Pavle molio se za savest „čistu i pred Bogom i pred ljudima“ (Dela 24,16). Kada nam Bog oprost i mi doživimo Njegovu blagodat, mi čeznemo da učinimo sve što možemo, ako je to moguće, da obnovimo narušene odnose. Ponekad to znači da se približimo onima koje smo povredili i zatražimo njihov oprostaj. To može da podrazumeva telefonski poziv, pismo ili poruku kako bismo započeli razgovor.

Da li ste nekoga nedavno uvredili? Da li postoji neki narušen odnos koji treba popraviti? Da li nekome ko vas je povredio treba da oprostite? Ukoliko ste uvredili ili povredili nekoga, zašto ne zamolite Boga da vam pomogne da znate kako da popravite taj odnos? Molite se da učinite nešto posebno da obnovite taj odnos. Ako vas je neko snažno povredio, zamolite Boga da vam podari blagodat da oprostite toj osobi. Bilo da treba da zatražite oprostaj ili treba nekome da oprostite, pronaći ćete Božju blagodat dovoljnu za vas.

8. Slobodni da se odmorimo

PRVI DEO – OPŠTI PREGLED

Da li ste se ikada zapitali zašto danas češće ne viđamo čudesna izlečenja? U lekciji za ovu sedmicu, „Slobodni da se odmorimo“, otkrićemo odgovor na ovo pitanje, i mnoga druga pitanja, o isceljenju.

Proučavaćemo dva glavna izveštaja: novozavetni izveštaj o izlečenju oduzetog čoveka i starozavetni o Iliji. Iako su se ova dva izveštaja dogodila u različito vreme, na različitim mestima i pod drugačijim okolnostima, oni nadopunjuju jedan drugi. Pružaju nam potpuniju sliku o božanskom isceljenju nego da svaki izveštaj proučavamo posebno.

Prilikom izlečenja oduzetog čoveka, Isus pokreće raspravu izjavljujući da su čovekovi gresi oprošteni pre nego što je izlečio njegovu fizičku bolest. Hristos je to namerno učinio. Bolest duše ovog čoveka veća je od telesne nevolje. On je patio pod teretom krivice i sramote zbog svog grešnog načina života iz prošlosti. Da je Hristos izlečio samo njegovo telo, izlečenje bi bilo nepotpuno.

Ilija, sa druge strane, bio je posvećen Božji sluga. Verno je svedočio za svog Gospoda u vreme dubokog otpada Izrailja. Nakon što je pogubio Valove proroke na gori Karmil, bio je iscrpljen i zbog Jezaveljine pretnje da će mu oduzeti život obuzelo ga je obeshrabrenje. Bog ga je susreo tamo gde se nalazi i ispunio njegove potrebe. U pouci za ovu sedmicu više ćemo proučavati o trajnim duhovnim poukama ova dva izveštaja.

DRUGI DEO – KOMENTAR

Izveštaj o izlečenju paralizovanog čoveka iz teksta Marko 2,1–12 odgovara na neka od najdubljih pitanja o čudesnom izlečenju i uči nas dragocenim poukama u vezi sa rastom u Hristu. Jedna od prvih stvari koju zapažamo jeste da oduzeti čovek ne dolazi sam Hristu. Njegovi prijatelji ga dovode Isusu. Četiri čoveka su ga nosila na nosilima. Oni su očigledno čuli za Hristovu isceliteljsku moć i poverovali da može da izleči njihovog prijatelja. Ovi prijatelji bili su uporni. Kada se nisu mogli približiti Isusu od mnoštva, Jevanđelje po Mateju kaže: „I ne mogući približiti se k Njemu od naroda otkriše kuću gdje On bijaše, i prokopavši spustiše odar na kome uzeti ležaše. A Isus vidjevši vjeru njihovu reče uzetome: Sinko! Opraštaju ti se grijesi tvoji.“ (Marko 2,4.5) U ovih nekoliko reči kriju se duboke duhovne pouke. Prijatelji ovog čoveka bili su zabrinuti za njega. Bili su toliko odlučni da su ga podigli na krov, probili rupu u krovu i spustili ga pred Isusa.

Novi zavet sadrži oko 30 odvojenih primera Isusovih čudesnih isceljenja. U dve trećine ovih izveštaja, jedna osoba dovodi neku drugu osobu Isusu. Često se događa fizičko, mentalno, emocionalno ili duhovno izlečenje u životu druge osobe zato što je nekome dovoljno stalo da ispuni njihove potrebe u Isusovo ime. Da li ste zapazili reči: „A Isus vidjevši vjeru njihovu“ u tekstu Marko 2,5? To je zadivljujuće. Vera je

nešto što se vidi. Ona nije nešto neopipljivo. Ona se uvek otkriva delima. U ovom primeru Isus je odao priznanje veri prijatelja ovog čoveka. Naravno, sam čovek morao je imati određenu meru vere izražavajući svoju spremnost da ga prijatelji dovedu. Mi možemo biti Isusova oruđa u izlečenju dok druge dovodimo Isusu.

Isus nikada nije previše zauzet

Druga značajna pojedinost u vezi sa ovim izveštajem jeste da je Isus imao vremena za ovog čoveka. On njegovo prisustvo nije smatrao ometanjem. Isus nikada nije previše zauzet da ispuni naše potrebe. Kada je pogledao na ovog jadnog patnika, Isus je odmah prepoznao dublje probleme. Kao rezultat, On nije započeo fizičkim lečenjem čoveka. Znao je da je dublja potreba ovog napaćenog čoveka duhovno isceljenje. U ovom primeru, čovek je grešnim načinom života izazvao bolest. Bio je ispunjen krivicom koja je uništavala njegov imuni sistem i njegovo zdravlje. Ovo važi za mnoštvo ljudi čija tela pate pod teretom krivice.

Elen Vajt beleži sledeći nadahnut komentar: „Oduzeti je u Hristu našao izlečenje i za dušu i za telo. Duhovno izlečenje bilo je propraćeno obnovljenjem tela. Preko ove pouke ne sme se olako preći. Danas postoje hiljade onih koji pate od bolesti tela i koji, kao i oduzeti, čeznu za veću 'oprašaju ti se gresi'. Teret greha sa svojim nemirom i neudovoljenim željama osnov je njihovih bolesti. Oni ne mogu naći olakšanje, dok ne dođu Iscelitelju duše. Mir koji samo On može da da, pružiće snagu umu i zdravlje telu.“ (Čežnja vekova, str. 270. original)

Od unutrašnjeg do spoljašnjeg isceljenja

Isus je znao da ukoliko ne reši osnovni uzrok bolesti umesto lečenja samo oduzetog tela, čovek će uskoro biti ponovo bolestan. „Bol, zabrinutost, nezadovoljstvo, griža savesti, osećanje krivice, nepoverenje, sve teži da slomi životne snage i izazove propast i smrt.“ (Elen Vajt, *U potrazi za boljim životom*, str. 241. original) U biblijskom smislu lečenje uvek uključuje celu osobu i obuhvata obnavljanje Božjeg obličja. Greh uništava. On utiče na čitavu osobu u svakom aspektu života. Isus je izlečio ovog čoveka od unutrašnjosti ka spoljašnjosti. Unutrašnje isceljenje pripremiло je put za spoljašnje isceljenje. Ovaj čovek izazvao je bolest koja ga je snašla i da je Hristos samo izlečio njegovo telo, on bi se najverovatnije vratio životu greha. Očigledno, on mora da je neko vreme osećao osudu za greh i želju da dođe Hristu. Sveti Duh ga je privlačio Spasitelju. Sada, u Hristovom prisustvu, ustao je sa svoje bolesničke postelje u novi život.

Osnovni uzrok bolesti

Mi živimo u slomljenom svetlu. Prema tome, bolesti su uobičajene. Osnovni uzrok svih bolesti je greh. To ne znači da je svako ko se razboli doveo do te bolesti grešeći. To jednostavno znači da je osnovni uzrok bolesti u svetlosti velike borbe između dobra i zla Luciferova pobuna na nebu i pad Adama i Eve u Edemskom vrtu. Da kažemo to na drugačiji način, Isus je onaj koji vraća zdravlje, sotona je onaj koji uništava zdravlje.

Pitanje bolesti je složeno. Bolest u velikoj meri nastaje kao posledica našeg ličnog izbora načina života. To je upravo razlog zašto je Bog Hrišćanskoj adventističkoj crkvi dao zdravstvenu poruku. Ova božanski nadahnuti zdravstvena načela pomažu nam da smanjimo rizik od bolesti, ali ona ne eliminišu mogućnost nastanka bolesti. Uzroci bolesti su različiti. Naša genetika i okruženje imaju određenu ulogu u određivanju našeg zdravstvenog stanja. Ponekad tuđi izbori ozbiljno utiču na naše zdravlje. Nesreće su često nešto što ne možemo kontrolisati, ali možemo upravljati svojim odlukama. Što pozitivnije odluke donosimo, verovatnije je da ćemo biti zdravi i da ćemo živeti životom izobilja kakav Isus nudi. Razumevanje uzroka bolesti takođe nam omogućava da sarađujemo sa Hristom u procesu izlečenja.

Isusova zdravstvena služba Iliji

Razmotrite Ilijin slučaj. On je čovek izuzetnog karaktera koji je imao veru u Božju silu. U toku tri i po godine gladi, on se uzdao da će se Bog postarati za hranu. Bog ga nikada nije izneverio. Bog je vodio Iliju do vode do potoka Horata, hranili su ga gavrani i primio je pomoć skromne udovice iz Sarepte. Njegova vera bila je snažna. Verom je izazvao Valove proroke na gori Karmil. Upravo tamo je doživeo čudesno delovanje Božje sile. Predložio je probu da prikaže moć istinskog Boga. Valovi proroci su galamili, vikali i vapili svojim paganskim bogovima, ali se apsolutno ništa nije dogodilo. Ilija je nalio vodu preko oltara, iskreno potražio Boga i oganj je sišao sa neba i spalio oltar. Kiša je ubrzo pala posle tri i po godine suše. Na Božju zapovest, Ilija je učestvovao u pogubljenju Valovih proroka. Kakav čovek vere, hrabrosti i postojanosti! Pomislili biste da ništa ne može da uzdrma njegovu veru. Međutim, nešto ipak jeste.

Kada je Ahav ispričao Jezavelji o događajima koji su se zbili toga dana, ona je zapretila Iliji da će mu oduzeti život (1. O carevima 19,1.2). Hrabri Ilija, koji je stajao na gori Karmil pred Valovim prorocima, brzo je pobegao zbog pretnje zle carice. Umoran, iznuren i iscrpljen poželeo je da umre. Pronašao je predah ležeći obeshrabren ispod smreke. Smreka je više poput velikog žbuna koja je bila rasprostranjena u pustinjama na Srednjem istoku i koja je umornim putnicima nudila hlad. Tamo, obeshrabren i usamljen, Ilija je spavao dok ga anđeo nije probudio, pripremio mu jelo, dao mu vodu da pije i rekao mu da ponovo spava. To se dogodilo dva puta. Osnažen hranom, pićem i odmorom, Ilija je putovao 40 dana.

Suštinske pouke nalazimo u ovom događaju. Čak se i pripadnici Božjeg naroda ponekad obeshrabre. Ilija je trebalo uskoro da bude uznesen da ne vidi smrt, pa ipak i on je imao teške trenutke. Zapazite kako se Bog odnosio prema Ilijinom razočarenju. On mu nije održao propoved. Nije ga podsticao da ima više vere ili da se više moli. Naš brižni Gospod pružio je Iliji dobar i zdrav obrok, osvežavajuću vodu i dobar noćni odmor. Ponekad najbolje što možemo učiniti za prijatelja koji je obeshrabren jeste da budemo kraj njega, ohrabrimo ga i ispunimo njegove potrebe.

TREĆI DEO – PRIMENA U ŽIVOTU

Izuzetno je važno da ne osuđujemo nekoga ko se razboli. Iako bolest može biti posledica loših odluka u vezi sa načinom života, nije uvek tako. Čak i kada je bolest posledica ličnog izbora pojedinca, Isusov primer otkriva kako da se ophodimo prema ljudima koji pate. Za Isusa nije predstavljalo razliku to što je oduzeti čovek živeo životom greha. Spasitelj je bio pozvan da služi svim ljudima, tako smo i mi. Prijatelji

dovode prijatelje k Isusu. Dok se u veri molimo za one koji su bolesni, Isus će činiti čuda. Ponekad će se događati čuda trenutnog izlječenja, ponekad će izlječenje biti postepeno, a ponekad će oni za koje se molimo umreti i počivati u Isusu do slavnog vaskrsenja prilikom Isusovog drugog dolaska. Hristova reč daje nam sigurnost da se možemo odmoriti u Njegovoj ljubavi zato što, Njegovom blagodaću, izlječenje je izvesno. Jedino pitanje je vreme kada će se ono dogoditi. Da li će biti trenutno, postepeno ili prilikom vaskrsenja?

Postoje trenuci, kao u Ilijinom slučaju, kada je najbolje što možemo učiniti za nekoga ko pati zbog obeshrabrenja ili depresije da budemo uz tu osobu i ispunimo njene potrebe. Ovo brižno staranje može učiniti promenu. U svojim ličnim molitvama ove sedmice, zamolite Boga da deluje na vas da podignete, u posredničkoj molitvi, nekoga za koga znate da pati od određene bolesti. Ako je moguće, posetite tu osobu i vidite da li ima određenu potrebu koju možete ispuniti. Bićete u velikoj meri blagosloveni dok služite kao što je Isus služio, a tako će biti i ona.

9. Ritam odmora

PRVI DEO – OPŠTI PREGLED

Vrhunac celokupnog Božjeg stvaranja jeste biblijska Subota. U toku prva tri dana sedmice stvaranja, Bog je stvorio svetlost, načinio nebo i Zemlju, i stvorio vodu i kopno i sve vrste biljaka. Četvrtog dana stvorio je Sunce, Mesec i zvezde. U naredna dva dana, Bog je ispunio Zemlju ribama, pticama, kopnenim životinjama i ljudskim bićima. Sedmog dana Bog je posvetio Subotu, ili odvojio kao svetu, kao dan kada će ljudska bića iskazati poštovanje Bogu za čudesa stvaranja, kada će uživati u odnosima ispunjenim ljubavlju i stupiti u zajednicu sa svojim Tvorcem. U pouci za ovu sedmicu, „Ritam odmora“, otkrićemo kako je Subota utkana u tkaninu vremena kao spomenik našem Stvoritelju za Njegov dar života dat nama, i privremeni i večni.

Ova lekcija otkriva da je Subota kroz vekove pomagala Božjem narodu da se seća, stalno ih podsećajući na Stvoritelja. Da se Subota verno svetkuje u svakom naraštaju ne bi bilo ateista, agnostika ili sekularnih humanista. Subota govori o Bogu koji nas je stvorio, koji se stara o nama, i brine o našim svakodnevnim potrebama. Ona nas takođe podseća na Božju silu koja izbavlja. Svemoćni Stvoritelj izbavio je Izrailj iz egipatskog ropstva i može da izbavi i nas iz ropstva grešnih navika koje nas porobljavaju.

Subotom se odmaramo u blagoslovu Onoga koji nas je stvorio, Onoga koji nas je otkupio, Onoga koji nas posvećuje i Onoga ko ponovo dolazi po nas. Subota je nebeska oaza odmora u suvoj pustinji našeg pomahnitalog, sekularnog sveta.

DRUGI DEO – KOMENTAR

Zadivljujuća čudesnost svemira govori o svemoćnom Bogu koji je Stvoritelj univerzuma. Frenk Borman bio je zapovednik prve svemirske posade koja je otputovala izvan Zemljine orbite. Gledajući na Zemlju sa udaljenosti od preko 400 000 kilometara, Borman je putem radio veze poslao poruku navodeći tekst iz 1. Mojsijeve 1,1: „U početku stvori Bog nebo i Zemlju.“ Kao što je kasnije objasnio: „Imao sam snažan osećaj da mora da postoji sila koja je veća od bilo koga od nas – da postoji Bog, da se zaista dogodio početak.“ Mnogi najveći svetski mislioci bili su toliko dirnuti neverovatnim dizajnom, složenošću, redom i veličinom univerzuma da su razvili čvrstu veru u Boga. Dozvolite mi da navedem nekoliko primera.

Neki ljudi smatraju da je nauka neprijateljski raspoložena prema veri. Ipak, većina značajnih ličnosti koje su učestvovala u oblikovanju naučnih poduhvata od početka su bili pobožni vernici – kao što je bio Kopernik, koji je otkrio da je Sunce, a ne Zemlja, središte našeg solarnog sistema; Isak Njutn, koji je otkrio zakon gravitacije; Blez Paskal, koji je izumeo prvi digitron; i Džejms Maksvel, koji je formulisao zakone elektromagnetizma. Svi su bili hrišćani koji su smatrali da proučavanje prirode ne stavlja izazov pred njihovu veru već je učvršćuje.

Prva Mojsijeva 1,1 je temelj celog Pisma. „U početku stvori Bog nebo i Zemlju.“ Jevrejska reč za „stvoriti“ u ovom tekstu je *bara'*. Odnosi se na nešto što je Bog učinio. Ovaj jevrejski glagol je uvek povezan sa Božjim stvaralačkim delovanjem. Bog ima sposobnost, zadivljujuću silu, da stvori nešto ni iz čega. Bog govori i Zemlja dolazi u postojanje. On govori i Zemlja biva pokrivena živim zelenilom. On govori i drveće i cveće bujaju. On govori, a Sunce, Mesec i zvezde odmah nastaju.

Božja neograničena sila

Da bismo dobili samo malu predstavu o tome koliko je Božja sila bezgranična, razmotrimo samo jednu stvar na nebesima: Sunce. Da li je Bog stvorio Sunce? Naravno. Prva Mojsijeva 1,14–16 kazuje o Bogu koji je stvorio dva videla da upravljaju nebesima: Sunce da upravlja danju i mesec da upravlja noću. Mi živimo na jednoj od planeta koja se okreće oko Sunca. Ono u jednoj sekundi stvara više energije nego što su ljudi stvorili u čitavoj svojoj istoriji. Uzmimo svu električnu silu ili energiju proizvedenu solarnim putem, pomoću uglja ili gasa od početka vremena, Sunce proizvodi više u jednoj sekundi.

Sunce ima prečnik od oko 1 400 000 kilometara i moglo bi da drži milion planeta Zemljine veličine. Međutim, Sunce je samo jedno od najmanje 100 milijardi zvezda u našoj galaksiji, Mlečnom putu. Jedna zvezda koja se zove Pistol odaje 10 miliona puta veću energiju od našeg Sunca. Jedan milion zvezda veličine našeg Sunca može lako da stane unutar sfere zvezde Pistol. Neki naučnici procenjuju da u univerzumu ima deset milijardi biliona zvezda. Neko je rekao da zvezda ima otprilike isto koliko i zrna peska na morskoj obali.

Prorok Isaija nas poziva da razmišljamo o Božjoj stvaralačkoj sili sledećim rečima: „Podignite gore oči svoje i vidite; ko je to stvorio? Ko izvodi vojsku svega toga na broj i zove svako po imenu, i velike radi sile njegove i jake moći ne izostaje nijedno?“ (Isaija 40,26) Sedmi dan Subota je večni spomenik, nepromenljivi znak, stalni podsetnik Božje neverovatne stvaralačke sile.

Na kraju sedmice stvaranja, 1. Mojsijeva 2,1–3 kaže: „Tako se dovrši nebo i Zemlja i sva vojska njihova. I svrši Bog do sedmoga dana djela svoja, koja učini; i počinu u sedmi dan od svih djela svojih, koja učini; i blagoslovi Bog sedmi dan, i posveti ga, jer u taj dan počinu od svih djela svojih, koja učini.“ Bog je počinuo ne zato što je bio umoran. Od se odmorio i osvežio u lepoti i veličanstvenosti sveta koji je stvorio. On je počinuo da bi nama ostavio primer. Subota je sedmična pauza da proslavimo Onoga koji nas je stvorio. Dok slavimo Boga Subotom, otvaramo svoje srce da primimo poseban blagoslov koji On nije dao nijednom drugom danu.

Stvoritelj koji se stara

Subota nas podseća da nismo siročići u kosmosu na nekoj stenovitoj planeti koja se okreće. Upućuje nas na Stvoritelja koji nas je stvorio sa svrhom i previše nas voleo da bi nas napustio kada smo se udaljili od te svrhe. Subota nas podseća na Onoga koji nam pruža sve dobre stvari u životu. Božja briga je prikazana trostrukim čudom padanja mane. Petkom je padalo dvostruko više mane. Subotom nije padalo nimalo. Ukoliko bi Izraeljci sakupili više mane nego što mogu da pojedju bilo kog drugog dana osim petkom, ona bi

se pokvarila. Petkom, mana koja je čuvana da se jede u Subotu nije se kvarila. Subotno bogoslužje u toku tih četrdeset godina lutanja kroz pustinju podsetilo je Izrailjce na Boga Stvoritelja koji se brine o njima. Važno je da pažljivo zapazimo da su Izrailjci svetkovali Subotu pre davanja zakona na Sinaju. Zapovest o Suboti iz 2. Mojsijeve 20,8–11 počinje rečima: „Sećaj se.“ One nas upućuju na Boga koji je stvorio svet za šest dana i odmora se sedmog. Ako je, kako neki ljudi veruju, Bog pokrenuo ovaj svet da bi evoluirao milionima godina, apsolutno ne bi bilo potrebe za Subotom, niti da se ičega sećamo.

Subota je večni simbol našeg odmora u Njemu. To je poseban znak vernosti Stvoritelju (Jezekilj 20,12.20). Pre nego proizvoljan legalistički zahtev, ona otkriva da se pravi odmor od opravdanja delima nalazi u Njemu. Subota govori o Bogu koji je pobedio da bismo se mi mogli odmoriti u Njegovim pobedama. Pravi Subotni odmor jeste odmor blagodati u brižnom naručju Onoga koji nas je stvorio, Onoga koji nas je otkupio i Onoga koji ponovo dolazi po nas.

Izbavitelj

Postoji još jedan važan aspekt zapovesti o Suboti. Peta Mojsijeva 5 ponavlja zapovest o Suboti novom naraštaju prilikom ulaska u Obećanu zemlju. Ovaj tekst ih podseća da su bili robovi u Egiptu i da ih je njihov moćni Stvoritelj izbavio. On je jedini koji nas može izbaviti iz ropstva grehu. On je jedini koji može slomiti lance koji nas vežu. On je jedini koji nas može izbaviti iz kandži greha. Ovo je poruka Subote – moćni Stvoritelj želi ponovo da stvori naša srca.

TREĆI DEO – PRIMENA U ŽIVOTU

Dok razmatrate praktičnu primenu Subote u svom životu, razmotrite sledeća pitanja:

- Kada pomislite na Subotni odmor, na šta pomislite? Šta za vas znači pojam Subotnog odmora?
- Zašto je biblijska istina o stvaranju važna za vaš život? U čemu je praktična razlika ukoliko smo stvoreni ili smo evoluirali milionima godina? Kako moje verovanje u jedan od ova dva gledišta utiče na moj život danas?
- Da li ste ranije razmišljali o Suboti kao znaku izbavljenja? Zašto je ova biblijska istina važna?
- Subota govori o odmaranju u Bogu koji nam pruža sve što nam je potrebno. Padanje mane prikazuje Njegovo svakodnevno staranje. Kako ova misao o Suboti unosi razliku u vaš život?
- Na osnovu lekcije za ovu sedmicu, šta mislite šta Elen Vajt kazuje u sledećoj izjavi? „Na početku vremena nevolje, mi ćemo biti ispunjeni Svetim Duhom da bismo mogli još potpunije objaviti Subotu.“ (*Early Writings*, str. 33) Ona dalje objašnjava da pod početkom vremena nevolje misli na vreme pred kraj vremena milosti dok milost još traje.

10. Subotni odmor

PRVI DEO – OPŠTI PREGLED

Da li ste ikada nešto izgubili što vam je zapravo bilo pred očima ali ga niste videli? Pretpostavimo da ste izgubili ključeve od automobila. Pretražili ste celu kuću, ali niste mogli da ih pronađete. Iznenada ste se setili. Ostavili ste ih u džepu jakne koja je u ormanu ili u tašni koja visi na stolici u kuhinji.

Bog nam je dao dar sećanja. Šta bi bilo da nemamo taj dar? Šta bi bilo da je jedina stvar koju poznajemo sadašnjost? Život bi bio strašno složen. U pouci za ovu sedmicu, vratićemo se na temu Subote i posmatrati je iz drugačijeg ugla. Prisetićemo se da četvrta zapovest započinje rečima: „Sećaj se.“ Nijedna druga zapovest ne počinje na taj način. Sećanje podrazumeva da ste već nešto ranije znali. Zapovest o Suboti neprestano podseća čitav svet na Božju stvaralačku vlast. Gde god da se nalazimo u svetu, bilo da to prepoznamo ili ne, Subota je dostupna svim ljudima, nudeći svoje blagoslove svakog sedmog dana.

Kroz Pismo Subota nas podseća da nas je Hristos stvorio, da nas je otkupio, da nas izbavlja, da nas ponovo stvara i da ponovo dolazi radi nas. Pouka za ovu sedmicu ističe činjenicu da je u Božjem večnom planu Subota dan blagoslova, radosti, bogosluženja i službe. On nas naročito Subotom, dok boravimo u Njegovom prisustvu, učestvujemo u zajedničkom bogosluženju i iznova Ga tražimo, ponovo stvara po svom obličju.

DRUGI DEO – KOMENTAR

Godine 2008. objavljen je zanimljiv članak pod naslovom „Neuroteologija: Da li je misao o Bogu usađena u nas?“ U članku se citira Din Hejmer, doktor bihevioralne genetike. Autor članka, dr Rene Miller, izjavljuje: „Godine 2004. Hejmer je objavio delo *Božji gen: Kako je vera ugrađena u naše gene (The God Gene: How Faith is Hardwired Into Our Genes)*, koje je bilo prikazano u naslovnoj priči časopisa *Tajm* o neuroteologiji. Hejmer je jasno rekao da je svom radu pristupio sa oruđima prirodne nauke: 'Prvi zadatak svakog naučnika koji pokušava da poveže genetiku sa duhovnošću jeste da pokaže da duhovnost može biti definisana i izmerena.'“ „Hejmerovo delo ne bavi se demonstracijom postojanja Boga, što je domen religije, već pokazivanjem da je duhovnost stvarna pojava koja se može opisati i izmeriti... Religija, veruje on, ukorenjena je u vaspitanju, a duhovnost u prirodi.“ (René J. Muller, Ph.D., *Psychiatric Times*, „*Neurotheology: Are We Hardwired for God?*“ May 2, 2008, accessed, February 8, 2020) Hejmer se pridružuje sve većem broju naučnika koji smatraju da je „misao o Bogu usađena u nas“.

U 1. Mojsijevoj 1,26 biblijski narativ kazuje o stvaranju ljudskih bića. „Potom reče Bog: Da načinimo čovjeka po svojem obličju, kao što smo Mi.“ Prva Mojsijeva 1,27 nastavlja: „I stvori Bog čovjeka po obličju svojem, po obličju Božijemu stvori ga; muško i žensko stvori ih.“

Šta to znači da su ljudska bića stvorena po Božjem obličju? Sigurno znači više od same fizičke sličnosti. I životinje i ljudska bića mogu da imaju potomstvo. Božje obličje odnosi se na celokupnu sliku ko smo u fizičkom, mentalnom, emocionalnom i duhovnom smislu. Data nam je savest, razum i sposobnost rasuđivanja da bismo donosili moralne i etičke odluke. Ali iznad svega, kao što je zapisano u našem

genetičkom kodu, u našoj DNK, na najdubljem nivou, mi smo bića koja se klanjaju Bogu. Subota ispunjava tu bolnu prazninu u našem srcu da se ponovo povežemo sa svojim Stvoriteljem. Subota nije neki legalistički zahtev ili ekskluzivna jevrejska ustanova. Subota je slavljenje života koji nam je Hristos dao. Ona nas podseća da vodimo računa o životnoj sredini koja je predmet brige našeg Stvoritelja.

Subota i životna sredina

Kada je Bog postavio Adama i Evu u vrtu, naložio im je „da ga rade i da ga čuvaju“ (1. Mojsijeva 2,15). Adamu je takođe data prednost da nadene imena svim životinjama (1. Mojsijeva 2,19.20). Naši prvi roditelji bili su u tesnoj zajednici sa prirodom u svom domu u vrtu i Bog im je naložio da čuvaju svoje prirodno okruženje. Subota je bila sedmični podsetnik i na njihov odnos sa Bogom i na njihov odnos sa životnom sredinom. Klanjanje Stvoritelju takođe uključuje staranje o Njegovim stvorenjima. Trenutno, industrijsko zagađenje uništava našu planetu. „Prema podacima neprofitabilne organizacije za zaštitu životne sredine Čista Zemlja, otrovno zagađenje utiče na više od 200 miliona ljudi širom sveta... Prema podacima Saveza zelenih škola, Amerikanci proizvode 30 milijardi čaša od stiropora, 200 miliona guma, i 1,8 milijardi pelena za jednokratnu upotrebu svake godine... Zagađenje u Kini može da promeni vremenske prilike u Sjedinjenim Američkim Državama. Potrebno je samo pet dana da mlazna struja prenese teško vazdušno zagađenje iz Kine u Sjedinjene Države, gde sprečava oblake da stvaraju kišu i sneg. Oko 7 miliona prevremenih smrtnih slučajeva godišnje se povezuje sa vazdušnim zagađenjem, prema Svetskoj zdravstvenoj organizaciji. To je jedan od osam smrtnih slučajeva širom sveta.“ (Alina Bradford, *“Pollution Facts and Types of Pollution,”* Live Science, February 28, 2018, accessed February 8, 2020) Subota je glasan poziv da se staramo o Božjim delima stvaranja.

Subota i izbavljenje

Kada Mojsije ponavlja zapovest o Suboti novom naraštaju pred sam ulazak u Obećanu zemlju, on započinje sledećim rečima: „Drži dan od odmora“, a završava: „I pamti da si bio rob u zemlji misirskoj, i Gospod Bog tvoj izvede te odande rukom krjepkom i mišicom podignutom. Zato ti je Gospod Bog tvoj zapovjedio da svetkuješ dan od odmora.“ (5. Mojsijeva 5,12.15) Subota je znak izbavljenja. Izrailjci su vekovima bili u egipatskom ropstvu. Bog ih je na čudesan način izbavio. Oni se nisu sami oslobodili. Bog ih je izbavio svojom „rukom krjepkom“. Subota nas podseća na Božju silu koja može da nas izbavi iz svake situacije.

Prilikom stvaranja, Bog je progovorio i naš svet je nastao. Božja reč je svemoćna, stvaralačka, koja menja život. Subota je sedmični podsetnik da Bogu ništa nije nemoguće. Ako je stvorio svet svojom rečju, On ponovo može stvoriti naše srce. Ako je iz tame stvorio svetlost, On može obasjati naše mračne misli. Pošto su se pojavila drveta sa zrelim, ukusnim plodovima kada je progovorio, On može da stvori rod Duha u našem životu. Ako je udahnuo život u Adama, On može da udahne nov život u naše živote. Rimljanima 6,1–7 govori o novom životu koji nam Hristos daje kada dobrovoljno umremo starom životu prilikom obreda krštenja. Postoji neposredna povezanost između prvobitnog života koji je Bog stvorio u Edemskom vrtu i novog života koja se javlja kada Bog ponovo stvara naša srca. U početku Bog je stvorio život, a sad ponovo naš život čini novim. Subota je simbol stvaranja i Božjeg novog stvaranja.

Subota je simbol osveženja i blagoslova

Bog je stvorio Subotu za celo čovečanstvo. Njen osvežavajući blagoslov, prema Pismu, namenjen je svakome od nas (2. Mojsijeva 23,12). Blagoslovi Subote nisu isključivo dati Jevrejima. Prema Starom zavetu, oni su namenjeni svakoj osobi. Subota nije samo dan bogoslužnja, već i dan da blagoslovimo druge. Isus je učinio više čuda isceljenja u Subotnom danu nego drugim danima. Za Isusa, Subota je bila dan kada je druge doticao svojom isceljujućom blagodaću.

Razmotrite slučaj čoveka kraj banje Vitezde, smeštene u Jerusalimu, odmah pored Ovčijih vrata. Vitezda znači „kuća milosti“ ili „kuća blagodat“. Isus se očigledno uputio da prisustvuje Subotnom bogoslužnju kada je ugledao čoveka koji je 38 godina bio u strašnom stanju. Podsećajući se ovog iskustva, Elen Vajt opisuje Isusa i kaže „moglo se videti da razmišlja i da se moli“ kada je ugledao „prizor krajnje bede“. (*Čežnja vekova*, str. 201.202. original) Bila je Subota i Isus je znao da će ovaj čin isceljenja pokrenuti raspravu među farisejima. Sveštenici su imali 39 različitih propisa koji su određivali prihvatljivi rad Subotom. Ti „besmisleni zahtevi“ i „besmislena ograničenja“ bili su „nepodnošljiv teret“. (*Čežnja vekova*, str. 204. original) Rečeno nam je da je Isus „kako svojim rečima tako i svojim delima milosrđa lomio surovu moć starih tradicija i ljudskih zapovesti i iznosio Božju ljubav u njenoj neiscrpoj punini“. (*Čežnja vekova*, str. 204. original)

Videći njegovu bespomoćnost, Isus je upitao jadnog patnika: „Hoćeš li da budeš zdrav?“ (Jovan 5,6) Bilo je nemoguće da čovek sam sebe učini zdravim. Verom je odgovorio na Spasiteljev nalog: „Ustani, uzmi odar svoj i hodi.“ (Jovan 5,8) Novi život potekao je kroz svaki nerv i tkivo njegovog tela. Čudesno je bio izlečen. Verom je prihvatio Hristovu reč i postupio u skladu sa njom. Ovo čudo učinjeno u Subotu, kao i sva Isusova izlečenja učinjena Subotom, tesno su povezana sa dubljom duhovnom istinom. Prihvatanjem Božje reči verom i postupanjem u skladu sa njom, mi bivamo izlečeni. Suština ovog čuda učinjenog u Subotu jeste da je Isus i naš Stvoritelj i naš Otkupitelj. Onaj koji nas je stvorio može ponovo da nas stvori i učini nas zdravim. On nas sreće tamo gde se nalazimo, zapaža naše potrebe, otkupljuje nas svojom blagodaću i naš očaj pretvara u nadu.

TREĆI DEO – PRIMENA U ŽIVOTU

Prorok Isaija podsticao je Izrailj da učini odlučnu reformu u svojoj praksi svetkovanja Subote. U tekstu Isaija 58,13.14 on ih poziva: „Ako odvratiš nogu svoju od Subote da ne činiš što je tebi drago na Moj sveti dan, i ako prozoveš Subotu milinom, sveti dan Gospodnji slavnijem, i budeš ga slavio ne idući svojim putovima i ne čineći što je tebi drago, ni govoreći riječi, tada ćeš se veseliti u Gospodu, i izvešću te na visine zemaljske.“ U biblijska vremena, postavljanje stopala na određenu imovinu bilo je simbol vlasništva. Subota pripada Bogu. Mi je ne posedujemo. Ona je Njegova tako da nas On milostivo poziva da pronađemo svoju najdublju radost i najviše zadovoljstvo u služenju Njemu i blagosiljanju drugih Subotom.

- Kako Subota može postati još značajnija za vas?
- Da li postoje određene strane vašeg svetkovanja Subote koje biste lično voleli da promenite?
- U okviru vaših prioriteta, koliko je Subotno bogoslužnje važno za vas?

Navedite najmanje tri posebne pojedinosti koje možete učiniti da biste druge blagoslovili Subotom.

1.

2.

3.

11. Čežnja za nečim višim

PRVI DEO – OPŠTI PREGLED

Stari zavet ispunjen je slikama, senkama i obredima koji, iako su često zanemareni od strane hrišćana iz dvadeset i prvog veka, imaju dubok duhovni značaj. Pouke iznete ovim slikama bogate su značenjem. Ukoliko se ispravno shvate, one u velikoj meri jačaju naš duhovni život.

Čitava istorija Izrailja je primer našeg hrišćanskog hoda sa Bogom. Kao što su Izrailjci bili čudesno oslobođeni iz egipatskog ropstva, prešli Crveno more, jeli manu u pustinji i pili vodu iz stene na svom putu, mi smo takođe na duhovnom putovanju. Hristos nas u svom providenju izbavlja iz ropstva grehu, vodi nas kroz vodu krštenja, hrani nas manom svoje Reči i gasi našu ogromnu žeđ u pustinji ovoga sveta svojim sopstvenim životom.

Bog je dao uputstvo Izrailju da sagradi Svetinju u pustinji da „među njima nastavam“ (2. Mojsijeva 25,8). Ovo Svetilište trebalo je napraviti prema „slici“ nebeske stvarnosti (2. Mojsijeva 25,40). Sve u vezi sa njegovom izgradnjom i službama otkriva večne istine o živom Hristu. Isus je predstavljen u svakoj žrtvi. Celokupno sveštenstvo, svaki komad nameštaja i svaka služba ukazivali su na Hrista. Prolivanje krvi u okviru žrtvenog sistema predskazuje Hristovo prolivanje krvi.

Cilj Izrailjevog izbavljenja i izlaska iz Egipta bio je dolazak u Hanan. Obećana zemlja trebalo je da im pruži odmor. Subotni odmor nagoveštavao je nebeski uzvišeniji odmor u Hristu i bio je preteča odmora koji im je Bog namenio u Obećanoj zemlji (Jevrejima 4,1–11).

DRUGI DEO – KOMENTAR

Apostol Pavle često je upućivao na iskustvo Izrailja u vreme njihovog putovanja u Obećanu zemlju kao na primer za hrišćanske vernike. U 1. Korinćanima 10,11 on kaže: „Ovo se pak sve događaše za ugled njima, a napisa se za nauku nama, na koje posledak svijeta dođe.“ Starozavetni primeri pružaju dragocene uvide u hrišćanski život.

Posetimo Svetilište u svojoj mašti. Zamislimo da posmatramo čoveka kako sa jagnjetom pristupa oltaru i polaže svoju ruku na njega. Treća Mojsijeva 4,33 pojašnjava značenje ovog postupka: „I neka metne ruku svoju na glavu žrtvi za grijeh.“ Polaganje ruke na jagnje podrazumeva priznanje – a iskreno priznanje se posebno zahteva. Treća Mojsijeva 5,5 u svom opisu žrtve za greh ističe sledeće: „Kad bude kriv za koju od tih stvari, neka prizna grijeh svoj.“

Na simbolički način njegov greh se prenosi sa njega na jagnje. Iz tog razloga, jagnje mora da umre. Zašto jagnje mora da umre? Šta je jagnje skrivilo? Ništa, apsolutno ništa. Ali to je centralna poruka Svetilišta. Kada priznajemo svoje grehe, oni se, zapravo, prenose na Isusa, Jagnje Božje. Ko ubija žrtvu? Grešnik koji se kaje i koji je preneo svoj greh na zamenu. „I neka je... zakolje na mjestu gdje se kolje žrtva paljenica.“ Obratite pažnju na korake.

Knjiga *Velika borba* opisuje ovaj prizor na sledeći način: „Pokajani grešnici iz dana u dan donosili su svoje žrtve do ulaza u Svetilište, i stavljajući ruke na glavu životinje priznavali su svoje grehe i tako ih simbolički prenosili se sebe na nevinu žrtvu. Životinja je zatim bila prinesena na žrtvu.“ (str. 418. original)

Sveštenik bi tada uzeo krv ubijene životinje i njome škropio pred zavesom u Svetinji svetilišta. U posebnim slučajevima sveštenik bi pojeo meso a zatim ušao u Svetilište. Greh je tako bio prenet u telo sveštenika koji je pojeo meso. Obična osoba naravno nije mogla da uđe u Svetilište. Kada su gresi te osobe preneseni u Svetilište, bili su sakriveni od ljudskih pogleda. Niko ih nije mogao videti. Bili su pokriveni Hristovom krvlju.

Zato David u tekstu Psalam 32,1 uzvikuje: „Blago onome, kojemu je oproštena krivica, kojemu je grijeh pokriven.“ Reč „blago“ znači „srećan, zadovoljan, ispunjen, miran ili spokojan.“ Kada dođemo k Isusu i priznamo posebne grehe, naša srca su mirna. Naši gresi se zapravo prenose u nebesko Svetilište. Zato psalmista radosno uzvikuje: „Koliko je istok daleko od zapada, toliko udaljuje od nas bezakonja naša.“ (Psalam 103,12) Mi više ne nosimo teret, krivicu, sramotu, osudu za greh. On je prenesen na naše Jagnje koje je umrlo. Naš živi Sveštenik nosi ga preko svoje krvi u nebesko Svetilište.

Pouke koje nam pruža Jagnje

U tipičnoj službi kada je pokajani grešnik preneo svoj greh na nevino jagnje, ono je postalo nosilac greha. Dakle, u vezi sa Hristom Pismo kaže: „Koji grijehe naše sam iznese na tijelu svojemu na drvo.“ (1. Petrova 2,24) Kao što je pokajani grešnik donosio zamenu koja je umirala umesto njega, tako svaka pokajana osoba može doći na Golgotu i, gledajući raspetog Božjeg Sina, reći: „Kojemu omiljeh i predade Sebe za mene.“ (Galatima 2,20)

Hristova blagodati je nezasluzena, nezarađena. Isus je umro mučnom, bolnom smrću kojom će izgubljeni grešnici umreti. On je doživeo puninu Očevog gneva ili osude greha. Bio je odbačen da bismo mi mogli biti prihvaćeni. On je umro smrću koja je bila namenjena nama da bismo mogli živeti životom koji je bio Njegov. On je nosio trnovu krunu da bismo mi mogli nositi krunu slave. On je bio prikovan na krst treći strašan bol da bismo mi mogli vladati na prestolu sa iskupljenima kroz sve vekove, noseći zauvek carske odore. Isus nas nije odbacio u našoj sramoti i krivici; On nam se približio u svojoj ljubavi i prihvatio nas. Jagnje koje umire predstavlja slomljeno, ranjeno, išibano, krvavo telo našeg Spasitelja. Ono govori o takvoj čudesnoj, zadivljujućoj božanskoj ljubavi koja će radije preuzeti osudu, krivicu i kaznu za greh na sebe nego da čak samo jedno Njegovo dete bude večno izgubljeno.

Elen Vajt objašnjava značaj krsta u knjizi *Čežnja vekova* na 753. strani: „Na Hrista kao našu zamenu i jemstvo položeno je bezakonje svih nas. On se ubrojio u prestupnike da bi nas otkupio od osude zakona.“ To je izveštaj o blagodati. To je izveštaj o neizmernoj Spasiteljevoj ljubavi.

Subotni odmor u Hristu

Pravi Subotni odmor je odmor blagodati u brižnom naručju Onoga koji nas je stvorio, Onoga koji nas je otkupio i Onoga koji će ponovo doći. Da li se sećate tog jedinstvenog izraza u tekstu 1. Mojsijeva 2,3: „U taj dan (Subotu) počinu od svih djela svojih koja učini“? Subota je Gospodnji odmor. On je odmarao sedmog dana što je bila božanska potvrda da je Njegov posao završen.

Jevrejima 4,9.10 upoređuje Božji odmor na kraju sedmice stvaranja, kada je On prestao sa radom, sa našim prestankom obavljanja ljudskih poslova, ulazeći u Hristov spasonosni odmor. Jevrejima poslanica to kazuje na sledeći način: „Dakle je ostavljeno još subotno počivanje narodu Božijemu. Jer koji uđe u pokoj Njegov, i on počiva od djela svojijeh, kao i Bog od svojijeh.“ (Jevrejima 4,9.10) Prema Pismu, naš Subotni odmor je čin najvišeg bogoslužjenja u kome se potpuno odmaramo u Isusu kad je o našem spasenju reč. Komentarišući tekst Jevrejima 4,4 *The SDA Bible Commentary* daje sledeću nadahnutu izjavu: „Kao što Božji prvobitni plan za ovaj svet – Njegov ‘odmor’ – ostaje nepromenjen, sedmi dan Subota, dan ‘odmora’ koji je On ustanovio da postane spomenik stvaranja i na taj način podsetnik Njegove namere prilikom stvaranja sveta, isto tako ostaje nepromenjen. Svetkovanje sedmog dana Subote tako svedoči ne samo o veri u Boga kao Stvoritelja svih stvari, već i o veri u Njegovu silu da promeni život i osposobi ljude i žene da uđu u taj večni ‘odmor’ koji je prvobitno namenio stanovnicima Zemlje.“ (7. sveska, str. 420)

Bogato značenje se krije u konceptu božanskog odmora. Poslanica Jevrejima širi ovaj koncept na upečatljiv način. Za pisca Jevrejima poslanice božanski odmor uključuje odnos vere sa Isusom koji dovodi do odmora u Onome koji nas je stvorio, znajući da nas On nikada neće ostaviti ili zaboraviti. Takođe uključuje odmor u Njegovom završenom delu na krstu. Odmaranje u Hristu je pouzdanje u Njegovu blagodat kad je reč o našem spasenju; ali odmor u 4. poglavlju Jevrejima poslanice uključuje mnogo više. Hristov cilj za Izrailj bio je da ih odvede u Obećanu zemlju. Njegov plan nije bio da lutaju pustinjom 40 godina. Njihova srca bila su nemirna dok nisu sigurno stigli u svoju domovinu. Kada je bilo ispunjeno zavetno obećanje, pronašli su trajan mir i nebeski odmor. Sa kakvim god izazovima da se suočimo na ovoj Zemlji, odmor koji Hristos nudi nije privremen. Subotni odmor nagoveštava večni odmor koji Isus čezne da nam podari u nebeskoj Obećanoj zemlji. Tada, i samo tada, naša srca će doživeti trajan mir. Naš odmor u Hristu danas je uvod za slavni dan u kome ćemo doživeti mir sa Njim kroz večnost.

TREĆI DEO – PRIMENA U ŽIVOTU

Neka neko u razredu naglas pročita sledeću nepoznatu pesmu. Uzmite u obzir o čemu smo proučavali u lekciji za ovu sedmicu i odgovorite na pitanja koja su data posle pesme.

Samo mi dozvoli da se odmorim u Tebi, Gospode,

Bez borbe, bojazni i napetosti,

Pod teretom dana

Koji mi donose suze i bol.

Dozvoli mi da se setim da Tvoja ruka

Može olakšati svako breme.

I u Tvojim prisutnosti biću siguran

Na najmračnijem životnom putu.

Jer si Ti rekao da si blizu onih

Kojima je potrebna Tvoja pomoć.

Onda, bezumni smrtnik kakav sam ja,

Zašto bih se plašio?

Razgovarajte o narednim pitanjima u kontekstu današnje lekcije:

- Šta znači ući u Hristov odmor?

- Kako stara služba u Svetilištu doprinosi našem razumevanju odmora u Hristu?

- Razmišljajte o ova tri događaja u istoriji spasenja – stvaranju, krstu i Hristovom drugom dolasku. Kako dublje razumevanje svakog od ovih događaja pruža osnovu za mir i odmor u Hristu?

- Kakav razlog tekstovi Jevrejima 3,9 i Jevrejima 4,13 navode što Izrailj nije ušao u Božji odmor i kako mi možemo ući u Njegov odmor?

12. Nemirni prorok

PRVI DEO – OPŠTI DEO

Božja strategija da spase izgubljeno čovečanstvo ponekad izgleda neobično. Ninevija, grad od 120 000 stanovnika, bio je glavni grad u staroj Asiriji. Asirska vojska bila je jedna od najsurovijih na Bliskom istoku. Njihova okrutnost bila je dobro poznata širom Sredozemlja. Oni nisu samo napadali neprijateljska utvrđenja, već su ih i uništavali. Surovo su ubijali svoje protivnike i hiljade mladih odvodili u ropstvo.

Zamislite Joninu reakciju kada mu je Bog naložio da iz Izrailja otputije u Nineviju da u ovom zloglasnom gradu objavi poruku o pokajanju. Umesto da se uzda u Božju silu u izvršavanju Božjeg naloga, on je bio nadvladan brigom. Obuzet nemirom i nespokoјstvom pobjegao je u suprotnom pravcu. Jedna od izuzetnih činjenica u vezi sa ovim izveštajem jeste Božja iskrena želja da spase stanovnike Ninevije. Bog žarko nastoji da spase izgubljene ljude. Učiniće šta god je potrebno da ih izbavi. Izveštaj o Joni ne govori samo o spasavanju Ninevije; govori o spasavanju Jone, proroku koji se opire.

Jona verovatno nije shvatio dubinu svog neprijateljstva prema Ninevljanima. Bežeći od Boga, našao se u stomaku velike ribe, gde je tri dana mogao da razmišlja o svom odnosu sa Bogom. U potpunom očajanju Jona je zavapio k Bogu. Kada ga je velika riba izbacila na obalu, nevoljni begunac postao je poslušan misionar. Međutim, izveštaj se ne završava ovde. Jona je propovedao Ninevljanima; i, kada su se pokajali, on se razgnevio. Više je mislio na svoj ugled nego na Božju čast i Njegovu ljubav prema narodu Ninevije. U pouci za ovu sedmicu otkrivamo ovu divnu istinu; Joni je bilo potrebno jevanđelje isto kao i Ninevljanima – a tako je potrebno i nama.

DRUGI DEO – KOMENTAR

Jona je bio stanovnik malog grada Gatefera, koji se nalazio nedaleko od lučkog grada Jope (2. O carevima 14,25). Ispunjen strahom zbog okrutnosti stanovnika Ninevije, pobjegao je od Božjeg poziva da im svedoči. Ukrcavši se na brod krenuo je prema Tarsisu u želji da ode što dalje od Ninevije. Iako ne možemo sa sigurnošću reći, mnogi biblijski komentatori smatraju da je Tarsis grad na jugu Španije, u blizini Gibraltarskog moreuza. Put od Jope do Tarsisa morem iznosio je oko 3500 km. Ninevija, sa druge strane, nalazila se oko 1200 km od Jope.

Misao da će biti ismejan, odbačen ili, još gore, progan obuzela je proroka. Teškoće pred njim činile su se toliko velike da nije mogao da se suoči sa njima. Komentarišući Jonin nedostatak vere, Elen Vajt opisuje Jonine misli: „Razmišljajući o teškoćama, o prividnoj neostvarljivosti postavljenog zadatka, prorok je bio u iskušenju da posumnja u razložnost poziva koji mu je bio upućen. S ljudske tačke gledišta, izgledalo je da se ništa ne može postići objavljivanjem takve poruke u tom oholom gradu. Zaboravio je za trenutak da Bog kome služi sve zna i sve može. Dok je oklevao, i dalje sumnjajući, sotona je uspeo da ga potpuno obeshrabri. Proroka je obuzeo veliki strah, pa je ustao 'da beži uTarsis'. Stigao je u Jopu, i našavši lađu spremnu da otplovi, 'plativ vozarinu uđe u u nju da otide s njima' (Jona 1,3).

U okviru postavljenog zadatka, Joni je bila poverena teška odgovornost. Međutim, Onaj koji mu je rekao da ide bio je u stanju i da podrži svog slugu i da mu osigura uspeh. Da je prorok bez oklevanja poslušao, izbegao bi mnoga gorka iskustva i bio bi bogato blagosloven.“ (*Istorija proroka i careva*, str. 266. original)

Jona nije rešio problem time što je pobjegao od njega. Bežanje ga je samo gurnulo u još veće poteškoće. Bog koji mu je naložio da propoveda o pokajanju u Nineviji mogao je u potpunosti da ga podrži, potkrepi i osnaži. Bog nam nikada ne daje zadatak a da nas ne osposobi da ga izvršimo. „Ljudska volja postaje svemoćna u saradnji sa Božjom voljom. Sve što treba činiti po Njegovoj zapovesti, moguće je činiti u Njegovoj snazi. Sve Njegove zapovesti osposobljavaju.“ (*Pouke velikog Učitelja*, str. 333. original)

Jona je bio na svom putu u Tarsis, ali Bog je bio na svom puta prema Joni. Kada je prorok pobjegao od Božjeg poziva, Bog je nastavio da ga poziva. Pismo kaže: „Ali Gospod podiže velik vjetar na moru, i posta velika bura na moru da mišljahu da će se razbiti lađa.“ (Jona 1,4) Oluja je bila toliko žestoka da je pretela da će lađu razbiti na komade. Kada se činilo da su tovar i cela posada izgubljeni, u svom potpunom očajanju Jona ih je molio da ga bace sa lađe. Kada je potonuo ispod talasa, progutala ga je velika riba. Biblija kaže: „I Jona bi u truhu ribljem tri dana i tri noći.“ (Jona 2,1)

Ima onih koji veruju da je izveštaj o Joni previše neverovatan da bi bio istinit. Smatraju da je pre u pitanju izmišljena priča nego istorijski izveštaj. Međutim, dokazi Pisma, istorija i arheologija se ne slažu sa takvim gledištem. Između ostalog, razlog da poverujemo da je izveštaj o Joni stvarni događaj, prema tekstu 2. O carevima 14,25, jeste taj što je Jona bio istorijska ličnost. Jevreji su Knjigu proroka Jone smatrali istorijskom. Arheološka nalazišta u Nineviji potvrđuju da je grad bio velik kao što je opisano u Bibliji. Isus lično ukazuje na Nineviju i izveštaj o Joni (Matej 12,39–41; Luka 11,29.30). Jedno od glavnih pitanja tiče se toga da li riba ikoga može da proguta i da li ta osoba može da preživi.

Dr Džon D. Moris, naučnik sa Kreacionističkog instituta, na sledeći način objašnjava mogućnost da je Jonu progutala velika riba: „Danas postoji nekoliko vrsta kitova i ajkula koje imaju dovoljno velik jednjak da progutaju celog čoveka. Kad je reč o izumrlim životinjama poput pleziosaurusa, isto bi moglo biti rečeno, a možda se radilo i o ranije nepoznatoj ogromnoj ribi. Suština je da izveštaj nije nemoguć. Međutim, što je najvažnije, Biblija kaže da 'Gospod zapovjedi, te velika riba proguta Jonu.' (Jona 2,1) Jasno je da je ovaj događaj predstavljao čudo, a ne prirodnu pojavu. Prema tome, ne moramo da damo objašnjenje ograničeno savremenim iskustvom ili znanjem.“

„Može li čovek preživeti u stomaku ribe? Jevrejski idiom 'tri dana i tri noći' jasno označava, kako pokazuje Pismo i drugi izvori, vremensko razdoblje koje započinje prvog dana i završava se trećeg. Ne mora nužno da označava tri puna dana i noći. Zatim, u današnje vreme bilo je nekoliko prijavljenih slučajeva da je mornare ili druge pojedince progutala takva životinja, i da su se oporavili mnogo časova kasnije.“ (*“Did Jonah Really Get Swallowed by a Whale?”* article by Morris on the Creation Research Institute website, December 1, 1993, accessed February 9, 2020) Moris nastavlja i kaže da mi kao hrišćani verujemo u čuda, tako da prihvatamo Božju reč i izveštaj onako kako glasi u Knjizi proroka Jone.

Tamo, u stomaku te velike ribe, Jona je mogao ozbiljno da se posveti razmišljanju. Ispunjen beznadežnim očajanjem, zavapio je k Bogu: „Kad nestajаше duše moje u meni, pomenuh Gospoda, i molitva moja dođe k Tebi, u svetu crkvu Tvoju.“ (Jona 2,8) Jona je gledao preko tame u sjajnu svetlost koja sija iz nebeskog

Svetilišta. On je usredsredio svoju pažnju na ono što je večno. Psalmista David kazuje: „Bože, put je Tvoj svet... Ti si Bog, koji si činio čudesa, pokazivao silu svoju među narodima. Mišicom si odbranio narod svoj.“ (Psalam 77,13–15) Jona je otkrio Boga koji čini čuda. U kakvim god okolnostima da se nađemo, dok gledamo u Svetilište i posmatramo Božju slavu, poput Jone, naše poverenje u Boga i Njegovu beskrajnu silu će rasti. Komentarišući Jonino iskustvo, Elen Vajt kaže: „Ipak, Gospod nije odbacio Jonu u najtežim trenucima njegovog života. U toku niza nevolja i neobičnih zbivanja, trebalo je da se obnovi prorokovo poverenje u Boga i Njegovu beskrajnu silu spasenja.“ (*Istorija proroka i careva*, str. 266. original)

Kada je njegova vera oživela, Bog je učinio čudo i velika riba izbacila je Jonu na obalu. Jona je otputovao u Nineviju i propovedao da će Bog uništiti grad okoreo u zlu. Na njegovo iznenađenje, narod se pokajao. Došlo je do velikog duhovnog probuđenja. Car je izdao dekret u skladu sa istočnjačkim običajem te je ceo narod postio, priznao svoje grehe i pokajao se. Neobično je bilo to što je Jona bio izuzetno razočaran. On je ispunio Božju zapovest, ali strašne posledice nisu usledile.

U proročanstvima postoji nešto što se naziva uslovnim proročanstvom. Ovaj pojam je dobro prikazan u tekstu Jona 3,10: „I Bog vidje djela njihova, gdje se vratiše sa zloga puta svojega; i raskaja se Bog oda zla koje reče da im učini, i ne učini.“ Ispunjenje proročanstva temeljilo se na njihovom odgovoru. Kada su se pokajali, Bog se „raskaja“. Jonino propovedanje bilo je uspešno, ali nevoljni prorok to nije prepoznao. Smatrao je da je doživeo neuspeh, ali vekovima kasnije Isus je naveo Jonu kao primer vernosti u propovedanju Nineviji. To je neverovatno dobra vest: Bog ne odustaje lako od nas. Joni je bilo potrebno jevanđelje isto kao i Ninevljanima. Bog ga je sledio, nije ga ostavio i držao ga se dok Jona nije prepoznao Njegovu moćnu ruku.

TREĆI DEO – PRIMENA U ŽIVOTU

Da li ste ikada mislili da vas Bog navodi da učinite nešto, ali vi niste bili voljni za to? Da li ste ikada osetili da Sveti Duh deluje na vaše srce, uveravajući vas da donesete odluku, ali ste oklevali zbog određenih posledica? Možda ste, kao Jona, bili misionar koji se opire. Čuli ste Božji poziv da prihvatite dužnost u crkvi, svedočite susedu ili kolegi sa posla ili objavite jevanđelje nevernom članu porodice. U isto vreme, brinete jer možda niste kvalifikovani da to učinite. Ili se plašite da ćete možda reći nešto pogrešno prilikom svedočenja. Možda strahujete da neće prihvatiti ono što govorite. Što je još gore, plašite se da će vas odbaciti. Evo nekoliko stvari koje treba da zapamtite. Prvo, Bog ne poziva kvalifikovane; On osposobljava one koje poziva. Drugo, kada vas Bog podstakne da nešto učinite i vi prihvatite Njegov zadatak, On na sebe preuzima odgovornost za rezultate. Bog nas ne poziva na „uspeh“. Poziva nas na vernost. Ako smo verni zadatku koji nam poverava, jednog dana će reći. „Dobro, slugo dobri i vjerni... Uđi u radost gospodara svojega.“ (Matej 25,21)

13. Konačni odmor

PRVI DEO – OPŠTI PREGLED

Naslov lekcije za ovu sedmicu, „Konačni odmor“, ukazuje da je naš odmor ovde samo privremen. Mi danas odmaramo u Hristu, ali naš odmor je uvek u kontekstu sveta patnje, žalosti i bolesti. Dolazi dan kada ćemo ući u večni odmor. Sve životne boli će se okončati. Bolest, nesreća i smrt nestaće zauvek.

Isus je ostarelom apostolu Jovanu, izgnanom na ostrvo Patmos, dao viđenje o Sebi. Ovo viđenje pružilo je Jovanu ohrabrenje i nadu. U proročkim otkrivenjima, Jovan je video istoriju hrišćanske crkve i završne događaje na kraju zemaljske istorije. Knjiga Otkrivenje završava se slikom novog neba i nove Zemlje, najavljujući Božji konačni odmor.

Pre tog konačnog odmora, posebni znaci ukazaće na Isusov povratak. U 24. poglavlju Jevanđelja po Mateju Isus ističe da će se ovi događaji poslednjih dana sve učestalije javljati pred Njegov slavan drugi dolazak. Kroz vekove, patrijarsi i proroci očekivali su Gospodnji povratak ne iskusivši „konačni odmor“ koji je Hristos obećao. Umrli su u iščekivanju događaja koji će doći, ali su umrli u nadi. U tekstu Otkrivenje 14,6–12, Jovan je primio viđenje o tri anđela koji su objavili nebesku poruku poslednjih dana da bi pripremili svet za Hristov povratak.

Dok bitka između dobra i zla besni na globalnom nivou, Hristos nas poziva da „stražimo“ i „budemo gotovi“ za Njegov skori povratak, i da budemo spremni da uđemo u Njegov večni odmor.

DRUGI DEO – KOMENTAR

Jovan saopštava da se nalazio na ostrvu Patmos kada je primio viđenja koja čine Knjigu Otkrivenje. Patmos je malo ostrvo u Egejskom moru između obala Turske i Grčke. Dugačko je oko 14 km. U Jovanovo vreme bilo je stenovita, pusta rimska kaznena kolonija za prognane zatvorenike. Tamo se takođe nalazila i mala rudarska zajednica – i mali broj ostalog stanovništva.

Jovan je bio starac, u svojim devedesetim, kada je primio viđenja iz Otkrivenja. Živeo je dug život u službi svog voljenog Učitelja. Verovatno je živeo u Efesu pre nego što je bio prognan na Patmos. Sada je bio odvojen od prijatelja i porodice. Bio je slab i bilo je pitanje da li će ikada otići sa tog malog, izolovanog ostrva. Međutim, tada je Isus u blesku slave otkrio Jovanu božansku istinu koja će vekovima poučavati i hrabriti Božji narod. Ove istine poslednjih dana otkrivaju događaje koji uskoro treba da se dogode u ovom svetu i pripreme Božji narod za ono što dolazi. Ponekad u najvećim iskušenjima u našem životu Bog nam se najjasnije obraća. Kada se osećamo usamljeno i obeshrabreno, Isus nas posećuje kao što je posetio Jovana i ispunjava nas toplineom svog prisustva.

Knjiga Otkrivenje je knjiga o Isusu koji deluje. On ne sedi samo na svom prestolu na nebu; On se bavi životnim pitanjima ovde na Zemlji. On nam služi u teškim trenucima, bolima i razočarenjima sa kojima se suočavamo. Kada je Isus došao da razgovara sa svojim voljenim učenikom, On je obasjao stenoviti, pust Patmos svojom slavom. Ne postoji mesto koje je van Božjeg domašaja. On će vas sresti gde god da se

nalazite. Otkrivenje je ispunjeno nadom. Onaj koji je sa nama preko svog Svetog Duha uskoro dolazi u slavi da nas povede u dom. Jovan radosno izjavljuje: „Eno, ide s oblacima, i ugledaće Ga svako oko.“ (Otkrivenje 1,7)

Znaci Isusovog dolaska

Isus je govorio svojim učenicima o vremenu kada će Jerusolim biti opkoljen neprijateljskom vojskom i uništen (Luka 21,20). To se dogodilo 70 godine kada je Tit, rimski general, napao Izrailj i opkolio grad. Jevrejski historičar Josif Flavije opisuje razorni uticaj opsade. On kaže da su izgladneli ljudi „često dolazili u sukob zbog malog parčeta hleba; deca su često otimala hranu iz roditeljskih usta. Ni brat ni sestra nisu imali milosti jedno prema drugom. Merica kukuruza bila je dragocenija od zlata.“ (“The Destruction of Jerusalem,” D. J. Muehlenbruch, trans. [St. Louis, MO: Concordia Publishing House, 1922]) U toku opsade bilo je slučajeva da su roditelji skuvali svoju preminulu decu i pojeli ih. Josif nastavlja: „Moreni glađu, neki su jeli đubre, neki pojaseve za sedlo, neki kožu skinutu sa štitova; neki su još uvek imali seno u ustima kada su im tela pronađena.“ Posledice napada na Jerusolim od strane Rimljana bile su užasne i razorne. Pre nego što se sve završilo, izbio je požar i još hiljade ljudi je umrlo u plamenu.

Sedamdesetih godina prošlog veka arheolozi su pronašli dom jedne aristokratske porodice koji je u požaru u vreme opsade 70. godine bio spaljen do temelja. Ovaj dom izuzetno svedoči o jačini plamena i stepenu sveukupnog razorenja i potpunog uništenja.

Pitanja učenika

Kada je Isus ispričao učenicima o ovoj skoroj nesreći, mislili su da nešto tako razorno može da se dogodi samo na kraju sveta. Iz tog razloga su Ga upitali: „Kaži nam kad će to biti, i kakav je znak Tvojega dolaska i posljетка vijeka? (Matej 24,3)

Učenici su zapravo postavili dva različita pitanja. Njihovo prvo pitanje: „Kad će to biti?“ odnosi se na pad Jerusalima i uništenje Hrama. Njihovo drugo pitanje glasilo je: „Kakav je znak Tvojega dolaska i posljетка vijeka?“ U svom odgovoru, kao što je zabeleženo u 24. poglavlju Jevanđelja po Mateju, Isus je pomešao dva događaja. On je ispričao o događajima koji će dovesti do uništenja Jerusalima 70. godine. Ovi događaji poslužiće kao prikaz šta će se dogoditi pred Njegov drugi dolazak. U Mateju 24 Isus je spomenuo znake koji će prethoditi Njegovom povratku. Ovi znaci otkrivaju blizinu Njegovog dolaska.

Spasitelj nije otkrio datum kada će doći, ali je govorio o znacima koji će nam omogućiti da znamo kada je Njegov dolazak blizu. Isusova propoved o znacima poslednjeg vremena usredsređuje se na četiri posebne oblasti: 1) znake u svetu religije; 2) međunarodna pitanja; 3) prirodu i 4) društvo. Ovi znaci obuhvataju lažna duhovna probuđenja, globalne sukobe, ratove, gladi, prirodne katastrofe, pošasti, pandemije, rast kriminala, sve veće nasilje, pad morala i naposljetku brzo širenje jevanđelja po celom svetu.

Matej 24 daje opšti pregled znaka Hristovog drugog dolaska.; Otkrivenje 14 predstavlja hitni poziv da se spremimo za Njegov dolazak.

Poruka poslednjih dana iz Otkrivenja

U tekstu Otkrivenje 14 anđeo koji je posetio Jovana prikazuje kako se Božja konačna vest brzo objavljuje svakom plemenu, jeziku, kolenu i narodu da bi se svet pripremio za Njegov skori povratak. Ta vest je poruka „večnog jevanđelja“ za čitavu planetu o Božjoj zadivljujućoj blagodati. Ona je poziv upućen u svetlosti jevanđelja da živimo poslušnim životom, slaveći Boga u svemu što činimo u času suda. Ona je poziv da se u doba evolucije poklonimo Njemu kao Stvoritelju. Ona je poruka nade poslednjeg vremena.

Isus će se založiti za nas na sudu i predstaviti svoj pravedan život umesto našeg života nepravde. Apostol Jovan pruža nam sledeće ohrabrenje: „Ako ko sagriješi, imamo Zastupnika kod Oca, Isusa Hrista Pravednika.“ (1. Jovanova 2,1) Božji konačan sud je pravedan. On može da predstavlja samo one koji pokoravaju svoj život Njemu i verom prihvataju Njegov život i smrt u svoju korist.

Uvek se radujte u Gospodu

Zarobljen u Rimu, apostol Pavle napisao je ohrabrujuće pismo vernicima u Filibi. Pojedini biblijski komentatori obeležili su Poslanicu Filibljanima kao „poslanicu radosti“, U ovom kratkom pismu koje se sastoji od 4 poglavlja, Pavle ponavlja reči „radost“, „radovanje“. Tema prvog poglavlja je „Radost u nevoljama“; tema drugog glasi „Radost u poniznosti“; tema trećeg je „Radost u pokoravanju“; i tema u četvrtom poglavlju je „Radost u zahvalnosti“.

Pavle je naučio da živi u Hristovoj radosti jer je otkrio kako da se odmori u Hristu. On je verovao da će ga Hristos osnažiti u svakoj prilici i ispuniti njegove potrebe (Filibljanima 4,13.19). Njegovo pouzdanje bilo je čvrsto usmereno na božansku stvarnost da je njegovo „življenje na nebesima“ i da će jednog dana Hristos „preobraziti naše poniženo tijelo da bude jednako tijelu slave Njegove“ (Filibljanima 3,21). On je željno čekao dolazak Spasitelja, Isusa Hrista (Filibljanima 3,20). On se mogao „radovati svagda u Gospodu“ (Filibljanima 4,4) jer je imao potpuno poverenje u Hristovo staranje u sadašnjosti i ispunjenje Hristovog večnog plana u budućnosti. Njegova izjava: „Gospod je blizu“ dala mu je „mir Božji koji prevazilazi svaki um“ (Filibljanima 4,6.7) Zajedno sa apostolom Pavlom možemo se veseliti što ne postoji situacija sa kojom se suočavamo u kojoj nam Hristos odmah ne pruža pomoć, nadu za budućnost i obećanje o konačnom odmoru u Hristu za svu večnost.

TREĆI DEO – PRIMENA U ŽIVOTU

Pre određenog vremena jedna prijateljica podelila je ovu veoma tužnu priču. Njen osmogodišnji sin umirao je od retke bolesti krvi. Ljudi širom zemlje usrdno su se molili za njegov oporavak. Tražili su od Boga čudesno isceljenje. Međutim, detetu je bilo sve gore. Poslednjih dana njegovog života, majka je sedela na njegovoj postelji neprestano ga držeći za ruku i nežno milujući po kosi. Kada je postalo očigledno da mu je ostalo samo nekoliko časova života, uzela ga je u naručje i sela u stolicu na ljuljanje, nežno pevajući duhovne pesme. Određeno vreme nakon njegove smrti smo razgovarali i ona je dala ovu izuzetnu izjavu: „Iako osetim dubok bol u srcu, Bog mi je dao 'mir koji prevazilazi svaki um'.“ Kada su je upitali kakav je mir koji prevazilazi svaki um, jednostavno je odgovorila: „Kada nešto ne shvatate, i dalje možete da se odmorite u Hristovoj ljubavi i brizi.“

Kako se ova serija proučavanja biblijskih lekcija približava kraju, ne zaboravite da šta god da se dešava u vašem životu, Isus čezne da vam podari „mir koji prevazilazi svaki um“. On je kraj vas, danas, sutra i

zauvek. Njegovi planovi su veći nego što možete da zamislite. Setite se Isusovih reči: „Koji pretrpi do kraja blago njemu.“ (Marko 13,13) Uzdajte se da će vas Njegova snaga provesti kroz životne izazove i podariti vam mir.